

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 18418-04-18 מדינת ישראל נ' אלבאז

בפני כבוד השופט הישאם אבו שחאדה

בעניין:

- מדינת ישראל ע"י עוה"ד סיון צדיק
ועוה"ד עדי בן חיים ועוה"ד נועה חסיד

נגד

- יוסף אלבאז ע"י עוה"ד ראיס אבו
סייף, עו"ד חאלד אזברגה ועוה"ד זיאד
אבו גאנס

הכרעת דין

תוכן עניינים

פסקאות	נושא
6 - 1	א. כתב האישום
7	ב. גרסת המתלונן
8	ג. גרסת הנאשם
	11 -
12	ד. העדפת גרסת המתלונן על גרסת הנאשם
	110 -

15	החיזוק הראשון : הסרטון שמספרו 6530	1.ד	35 -
36	החיזוק השני : עדותו של המומחה מטעם ההגנה	2.ד	64 -
65	החיזוק השלישי : שקרי נאשם	3.ד	78 -
79	החיזוק הרביעי : אמרות המתלונן בסרטונים 6531 ו-6532	4.ד	98 -
- 99	החיזוק החמישי : תיעוד לחבלות שנותרו בפניו של המתלונן	5.ד	100
101	החיזוק השישי : המידיות בהגשת התלונה למשטרה	6.ד	102 -
103	החיזוק השביעי : מעדותו של מאיר כהן	7.ד	108 -
109	החיזוק השמיני : מעדותו של משה זרדב	8.ד	110 -
126 - 111	עדי ההגנה	ה.	
123 - 113	עד ההגנה : מוסטפא אלבאז	1.ה	
124	עד ההגנה : מוחמד אבו שריקי	2.ה	126 -
137 - 127	דחיית הטענה של אכיפה בררנית	ו.	
141 - 138	עבירת האיומים	ז.	

ט. שאלת סוג הנזק שנגרם למתלונן בעין ימין 155 - 167

י. סוף דבר 168

א. כתב האישום

1. על פי עובדות כתב האישום, עו"ד חנן חדד (להלן: **המתלונן**) ייצג במועדים הרלוונטיים לכתב האישום את אביו ואת דודו המנוח בהליך משפטי שעניינו סכסוך אזרחי הנוגע לקרקע הממוקמת בשכונת "ס.ח" שבתחומי העיר לוד (להלן: **המקום**). באותה עת, הנאשם היה השייח' של תושבי השכונה ושימש גם כנציג השכונה.

2. ביום 3.4.19 בשעה 10:30, או בסמוך לכך, הגיע המתלונן למקום על מנת לוודא ביצוע צו שניתן על ידי בית משפט ביום 21.3.18. אותה עת, שהה הנאשם במקום יחד עם אחרים. בנסיבות אלה, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלונן על רקע הסכסוך האמור ובמסגרתו הנאשם אמר למתלונן: **"הכביש הזה לא ייסגר, לא יעזור לך, הגופה שלך תהיה פה ואנחנו ניסע עליה. אני אזיין אותך. אני אדרוך על הגופה שלך"** וסטר בפניו של המתלונן באמצעות ידו. משקפי הראיה של המתלונן נפלו ארצה ונשברו.

3. בעקבות המתואר, הוציא המתלונן את מכשיר הטלפון הנייד שלו על מנת לתעד את הנאשם וזאת תוך שהוא מתרחק מהנאשם. בתגובה, נטל הנאשם לידו אבן גדולה והטיח אותה בפניו של המתלונן בחוזקה ובאמצעות ידו השנייה סטר בפניו של המתלונן פעם נוספת. המתלונן החל להימלט מהנאשם בעוד הנאשם רודף אחריו ובהמשך השליך את האבן לעברו. האבן פגעה ברגלו של המתלונן ולאחר מכן בטרקטור שהיה במקום.

4. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלונן הנזקים הבאים: שיתוק בעצב 6 בעין ימין; דימום חזק מאפו ומחלל הפה; כאבי ראש; הקאות; סחרחורות;

בחילות; אסימטריה באף; דימום בחניכיים; רגישות בפנים; המטומה תת עורית אוקסיפיטאלית מרכזית בראש; בגב האף חתך עם חסר עורי בעובי חלקי בגודל כ-0.5 ס"מ; מתחת לגבול נחיר לטראלי מימין חתך עם חסר עור בקוטר כ-1 ס"מ והרמה של השפה מימין; צפויה להיוותר צלקת בשני אזורי הפציעה.

5. לאור המתואר לעיל, יוחסו לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: פציעה כשהעבריינין מזוין לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**) ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

6. הנאשם כבר בעובדות כתב האישום ונשמעו הראיות. אביא תחילה את גרסתו של המתלונן לאירוע המתואר בכתב האישום ולאחר מכן אביא את גרסתו של הנאשם. בהמשך, אסביר מדוע אני מעדיף את גרסתו של המתלונן על פני גרסתו של הנאשם.

ב. גרסת המתלונן

7. גרסתו של המתלונן לאירוע המתואר בכתב האישום היא כדלקמן (ראו: אמרות החוץ של המתלונן במשטרה, נ/2 ו-נ/3; דו"ח העימות שנערך במשטרה בין הנאשם למתלונן, ת/2; עדותו של המתלונן בבית המשפט בפרוט' מיום 30.1.19, עמ' 9 ש' 29 עד עמ' 13 ש' 29):

א. המתלונן הוא עורך דין במקצועו. אביו, דודו המנוח ושותף שלישי הם הבעלים של קרקע שמצויה בסמוך לשכונת "ס.ח" שבתחומי העיר לוד (להלן: **הקרקע**). הקרקע האמורה הייתה מגודרת עם חומה (להלן: **החומה**). בסמוך לאחת החומות ומחוץ לקרקע, היה אמור לעבור כביש שמיועד לדרך ציבורית (להלן: **הכביש המיועד**).

ב. ביתו של הנאשם נמצא בסמוך לכביש המיועד. הנאשם ביצע הרחבה של ביתו על חלק מהתוואי של הכביש המיועד. עיריית לוד, במטרה להימנע מעימות עם הנאשם, וזאת בשל מעמדו כאיש דת מוסלמי וכנציג השכונה, הרסה חלק מהחומה והזיזה שלא כדין את הכביש המיועד אל תוך הקרקע. עיריית לוד, למעשה, פלשה שלא כדין לקרקע וסללה עליה כביש עם אספלט.

ג. בעקבות המתואר לעיל, המתלונן מתוקף תפקידו כעורך דין, הגיש בשם מרשיו (אביו, דודו המנוח והשותף השלישי), עתירה לבית המשפט המחוזי במחוז מרכז נגד עיריית לוד לחייבה להחזיר את המצב לקדמותו, לרבות עקירת האספלט והקמה מחדש של החומה. בית המשפט המחוזי במחוז מרכז אכן נעתר לעתירה וניתן צו כמבוקש.

ד. על רקע הסכסוך שתואר לעיל בין מרשיו של המתלונן מצד אחד, לבין עיריית לוד מצד שני, וזאת בנוגע לתוואי שבו יעבור הכביש המיועד, המתלונן התוודע לראשונה לנאשם. כחודש לערך עובר לאירוע המתואר בכתב האישום, הנאשם יצר קשר עם המתלונן והזמין אותו לביתו על מנת לשוחח עמו על המחלוקת שנוגעת לתוואי של הכביש המיועד.

ה. המתלונן נענה להזמנה ואכן הגיע לביתו של הנאשם. בתחילתה, השיחה עם הנאשם הייתה נינוחה, אך בהמשך משהבין הנאשם שאין בכוונת המתלונן ומרשיו לוותר על ביצועו של הצו שניתן על ידי בית המשפט המחוזי במחוז מרכז, הנאשם אמר למתלונן: "לא יעזור לכם, הכביש הזה לא ייסגר, יישפך פה הרבה דם, יהיו פה גופות". המתלונן הרגיש מאוים מהדברים שנאמרו ועזב את ביתו של הנאשם.

ו. עיריית לוד יישמה את הצו של בית המשפט המחוזי במחוז מרכז באופן חלקי בלבד. לכן, המתלונן הגיש בשם מרשיו בקשה לפי פקודת ביזיון בית משפט נגד עיריית לוד. בעקבות הגשת הבקשה האמורה, העירייה התחייבה לבצע את הצו כלשונו.

ז. במועד האירוע המתואר בכתב האישום, 3.4.18 בשעות הבוקר, הגיעו לקרקע עובדים מטעם עיריית לוד עם טרקטורים במטרה להשלים את ביצוע הוראות הצו שניתן.

ח. המתלונן הגיע למקום עם רכבו על מנת לוודא שהצו יבוצע כלשונו. במקום נכחו הנאשם, ואנשים נוספים שלהתרשמותו של המתלונן היו מתושבי שכונת "ס.ח.". המתלונן החל לצלם עם הטלפון הנייד שהיה

ברשותו את המקום על מנת לתעד האם הצו יבוצע כלשונו, כפי שעיריית לוד התחייבה, או לא.

ט. הנאשם ניגש למתלונן ואמר לו "הכביש הזה לא ייסגר, אני אסע על הגופה שלך, הכביש הזה לא ייסגר, יישפך פה דם" וסטר בחוזקה עם ידו בפניו של המתלונן. משקפי הראיה של המתלונן נפלו והוא הוציא את הטלפון הנייד שהיה ברשותו והחל לצלם באמצעותו את הנאשם.

י. הנאשם הורה למתלונן להפסיק לצלם אותו, התכופף, הריס מהרצפה אבן גדולה ורץ לעבר המתלונן כאשר המתלונן במקביל מצלם אותו והולך לאחור במטרה להתרחק ממנו. הנאשם התקרב אליו והטיח את האבן בחוזקה בפניו של המתלונן, סטר לו עם ידו השנייה ובהמשך זרק את האבן לעברו. בנוסף, אדם עם חולצה לבנה שהיה במקום, זרק לעבר המתלונן אבן נוספת שפגעה לו ברגל.

יא. בעקבות הטחת האבן בפניו של המתלונן, ירד לו דם מהאף, מהפנים ומאזור החניכיים. המתלונן נס על נפשו, נכנס לרכבו וברח מהמקום. בהמשך, לאחר שעזב את המקום, בהיותו בתוך הרכב, הוא צילם את פניו עם המצלמה של הטלפון הנייד שהיה ברשותו והקליט את עצמו מדבר מול המצלמה ופונה לראש עיריית לוד, עורך דין יאיר רביבו (להלן: **עורך דין רביבו**), ואומר לו להסתכל מה הנאשם עשה לו. בסרטון שומעים את המתלונן אומר לעורך דין רביבו שהאחרון אשם בפציעה שנגרמה למתלונן בפניו. מנקודת המבט של המתלונן, הדברים נאמרו בשל כך שעיריית לוד בהנהגת עורך דין רביבו שינתה שלא כדין את התוואי של הכביש המיועד אל תוך הקרקע במטרה לרצות את הנאשם.

יב. המתלונן, מיד לאחר קרות האירוע המתואר בכתב האישום, הגיע לתחנת המשטרה בלוד ומסר תלונה נגד הנאשם. לאחר שסיים למסור את התלונה, הוא הלך לבית החולים "אסף הרופא" שם תועדו החבלות שהיו בפניו, בוצעו צילומים שונים, לרבות צילום CT לראש וגם נבדק על ידי רופאת עיניים. מעבר לחבלות שנותרו בפניו שכללו חשש ממשי להישארות צלקת תמידית, הוא הבחין שְׁפָּעַת הטיית ראשו לצד,

ראייתו נעשית כפולה, קרי הוא רואה עצמים ודמויות בכפילות, וזאת כתוצאה ישירה מהטחת האבן בפניו על ידי הנאשם.

יג. מאז האירוע המתואר, המתלונן חושש להגיע לקרקע ולשכונת "ס.ח" וזאת בשל פחדו מהיתקלות חוזרת עם הנאשם או עם תושבי השכונה.

יד. לאחר מספר ימים, המתלונן זומן לתחנת המשטרה בלוד ונחקר תחת אזהרה בגין חשד לביצוען של שתי עבירות. ראשית, עבירת איומים בשל הדברים שנאמרו על ידו בעת שהקליט את עצמו בתוך הרכב עם צילום פניו החבולות ואשר היו מופנים לעורך דין רביבו. שנית, תקיפה של הנאשם וזאת בשל הגרסה שנמסרה במשטרה על ידי הנאשם שהמתלונן הפיל אותו ועקב כך הנאשם נחבל בברך.

טו. בין המתלונן לעורך דין רביבו שוררים יחסי חברות קרובים ומעולם לא העלה על דעתו לאיים עליו בדרך כלשהי. הדברים שנשמעו בהקלטה נאמרו במהלך סערת רגשות כחלק מטרוניה שנאמרה לחבר קרוב על יחס לא ראוי ובלתי חברי בסיטואציה נקודתית.

טז. באשר לטענה של הנאשם שהמתלונן הפיל אותו, מדובר בטענה שקרית לחלוטין.

גרסת הנאשם ג.

8. הנאשם בחר להעיד בשפה הערבית ולכן הוזמן מתורגמן לשפה הערבית מטעם בית המשפט. יובהר, הנאשם אכן דובר עברית והעיד לסירוגין גם בעברית. כמו כן, בית המשפט, ביודעו את השפה הערבית, טרח מעת לעת לתרגם את דבריו של הנאשם לעברית לפרוטוקול על מנת להבטיח דיוק מיטבי בתרגום.

9. בנוסף, על מנת להסיר חשש כלשהו להיעדר התאמה בין דבריו של הנאשם בערבית לבין התמלול בעברית של פרוטוקול הדיון שהגיע בהמשך, בית המשפט הורה לחברה שמעניקה שירותי הקלטה לבית המשפט להגיש, וזאת בנוסף לתמליל של הפרוטוקול המוקלט, גם את הדיסק של ההקלטה בשלושה עותקים. עותק אחד נמסר להגנה, עותק למאשימה ועותק נשאר בתיק המוצגים של בית המשפט.

10. יובהר, ההגנה לא הגישה הודעה כלשהי לבית המשפט שהתמלול בעברית של הדיון איננו משקף בצורה נכונה את החלקים בערבית שנשמעים בהקלטה בדיסק. מעבר לנדרש, אציין שלא מצאתי אי התאמה בתרגום החלקים שנאמרו בערבית לבין תמליל הפרוטוקול בעברית.

11. גרסתו של הנאשם לאירוע המתואר בכתב האישום היא כדלקמן (ראו: אמרת החוץ של הנאשם, ת/1; דו"ח העימות עם המתלונן, ת/2; וכן עדותו של הנאשם בבית המשפט בפרוט' מיום 21.5.21 עמ' 188 ש' 8 עד עמ' 206 ש' 33):

א. הנאשם הוא שייח', איש דת מוסלמי, שמתגורר בשכונת "ס.ח" בלוד. הנאשם היה במשך למעלה משלושה עשורים "אימאם" המסגד הגדול בלוד, קרי מנהיג התפילות שמתקיימות בו וגם נותן הדרשות. הנאשם הוא פעיל ציבור ומשמש גם כנציג שכונת "ס.ח" למול רשויות שונות, לרבות עיריית לוד, ודואג לרווחתם של התושבים.

ב. שכונת "גני אביב" בלוד נמצאת בקרבה לשכונת "ס.ח". עיריית לוד הקימה מנהרה שמטרתה לאפשר לתושבי שכונת "גני אביב" להיכנס ולצאת מאותה שכונה מבלי לעבור דרך שכונת "ס.ח". בעקבות הקמת המנהרה, נחסם כביש הגישה הקודם ששימש לכניסה ויציאה משכונת "ס.ח". עיריית לוד הבטיחה לסלול כביש גישה אחר וחלופי על מנת לאפשר גישה תעבורתית נוחה לשכונת "ס.ח". בסופו של יום, אכן סללה כביש ליד ביתו של הנאשם.

ג. הנאשם לא הכיר את המתלונן, אך האחרון יזם שיחה טלפונית עם הנאשם וביקש להיפגש עמו. הנאשם נעתר לבקשה והזמין את המתלונן אליו לביתו. המתלונן הגיע לביתו של הנאשם וביקש ממנו, וזאת לאור מעמדו כנציג הקהילה הערבית מוסלמית בשכונת "ס.ח" וגם לאור היכרותו עם עורך דין רביבו, שיתווך בין המתלונן לבין עיריית לוד. המתלונן ביקש שעיריית לוד תשלם לו, או למרשיו, דמי שכירות עבור השימוש בקרקע. בכל מקרה, בשום שלב של המפגש שהיה ביניהם, הנאשם לא איים על המתלונן בדרך כלשהי.

ד. במועד מאוחר יותר, מתוך מחווה של רצון טוב כלפי המתלונן ועל פי בקשתו, הנאשם יצר קשר עם עורך דין רביבו והציג בפניו את בקשתו של המתלונן, אך עורך רביבו דחה את הבקשה. לימים, הגיעו נציגים של עיריית לוד למקום ועקרו את האספלט מהכביש שנסלל על ידי עיריית לוד עבור תושבי שכונת "ס.ח.". למרות עקירת האספלט, תוואי הכביש נשאר והוא היה מכוסה בכורכר כך שעדיין ניתן היה לנסוע עליו.

ה. במועד האירוע המתואר בכתב האישום, הגיעו עובדים של עיריית לוד עם טרקטורים במטרה לעקור גם את הכורכר שנותר בתוואי הכביש. התוצאה המעשית של פעולה זו היא שתושבי שכונת "ס.ח." יוותרו ללא גישה ראויה ובטיחותית לכניסה ויציאה מהשכונה.

ו. בהמשך, הגיע המתלונן למקום והחל לנבל את פיו, תוך השמעת אמירות גזעניות ומחפירות נגד ערבים באשר הם. המתלונן התקרב לעברו של הנאשם, הניח את רגלו לפני הנאשם ודחף אותו. עקב כך, הנאשם נפל קדימה ונחבל בברך. הנאשם נמנע מלהתעמת עם המתלונן, אך האחרון לא הרפה והמשיך לעשות פרובוקציות בכך שצעק, גידף והמשיך להשמיע אמירות בעלות אופי גזעני נגד ערבים.

ז. המתלונן הוציא את הטלפון הנייד שלו והחל לצלם את הנאשם בניגוד לרצונו. הנאשם ביקש ממנו להפסיק לצלם אותו וניגש אליו ונתן לו מכה על ידו במטרה להפיל את הטלפון הנייד מידיו של המתלונן.

ח. הנאשם לא היכה את המתלונן עם אבן וגם לא זרק אבן לעברו. המתלונן זרק את האבן שהייתה לו ביד לעבר הטרקטור שעמד במקום וזאת פְּאוֹת מחאה בלבד על ביטול הכביש שנסלל והותרת תושבי שכונת "ס.ח." ללא גישה בטיחותית וראויה לבתיהם. האבן פגעה בטרקטור בלבד. בפועל, האבן לא הושלכה לעברו של אדם כלשהו שהיה במקום, לא לעבר המתלונן וגם לא לעברו של אף אדם אחר.

ט. הסרטונים שצולמו על ידי המתלונן עברו עריכה על ידי "הלבשת" קול לתמונה, כלשונו של הנאשם. בדרך זו, נוצר הרושם המזויף שהנאשם רץ לעבר המתלונן עם אבן בידו ושנקט באלימות כלפיו.

י. לאור פעילותו ההתנדבותית הנרחבת של הנאשם למען הקהילה הערבית מוסלמית בתחומי העיר לוד ומעורבותו הישירה במחאות המופנות כלפי גורמים שלטוניים שונים בשל יחסם המפלה, הוא הפך למושא להתנכלויות מטעם המשטרה ומטעם שירות הביטחון הכללי. להערכת הנאשם, המתלונן עשה יד אחת עם גורמים אלה במטרה להפלילו ולהביא למאסרו על לא עוול בכפו ומכאן תלונת השווא שהוגשה נגדו ושהולידה את כתב האישום הנוכחי.

ד. העדפת גרסת המתלונן על גרסת הנאשם

12. הנני מעדיף את גרסת המתלונן על גרסת הנאשם לעניין אופן השתלשלות הדברים באירוע נשוא כתב האישום. כמו כן, הנני מאמץ את גרסת המתלונן, כפי שהובאה לעיל, מאחר שבעיני היא משקפת את השתלשלות הדברים כהווייתם. בעיני, גרסתו של המתלונן היא מהימנה ביותר ובעוד שגרסתו של הנאשם היא בלתי מהימנה.

13. הטעם להעדפת גרסתו של המתלונן על גרסתו של הנאשם נעוץ בכך שגרסתו של המתלונן זוכה לשמונה מקורות של חיזוק ואשר נותנים לעדותו נופך גדול של אמינות ומכאן המשקל הגבוה שיש לייחס לה. לעומת זאת, גרסתו של הנאשם נמצאה בלתי אמינה ורצופה בשקרים בנושאים מהותיים.

14. דוק, עדותו של המתלונן איננה טעונה "חיזוק", וגם לא "סיוע" וגם לא "דבר מה נוסף" וניתן לבסס את ההרשעה של הנאשם רק עליה. כל מטרותם של החיזוקים שאפרט בהמשך היא להמחיש ביתר שאת מדוע עדותו של המתלונן היא עדיפה על עדותו של הנאשם. אעמוד כעת על כל אחד מהחיזוקים הללו בנפרד.

1.4 החיזוק הראשון: הסרטון שמספרו 6530

15. המתלונן העיד שצילם את הנאשם עם הטלפון הנייד שהיה ברשותו בעת שהנאשם נוטל אבן מהרצפה, מניף את ידו עם האבן כלפי מעלה, מתקרב לעברו ולאחר מכן מטיח את האבן בחוזקה בפניו של המתלונן. החלק הזה בעדותו של המתלונן זוכה לחיזוק בסרטון שהוגש כראיה במשפט ונושא מספר

סידורי 6530 ומופיע בדיסק שסומן ת/7 (להלן: **הסרטון 6530**). הסרטון 6530 אורכו 10 שניות, ובו רואים את הנאשם מְפוּפֵף ואוחז באבן בידו. מן הראוי להבהיר שלא רואים את הנאשם נוטל את האבן מהרצפה, אך ברור שכך עשה לפני שהסרטון התחיל.

16. לאחר מכן, בסרטון 6530 רואים את הנאשם מזדקף, מניף את ידו שבה אחז את האבן כלפי מעלה ומתקרב במהירות לעבר מי שמצלמו כאשר האחרון נע לאחור. בנוסף, שומעים את המתלונן אומר "אל תיגע בי", והנאשם אומר לו "אל תצלם", והמתלונן שוב אומר "אל תיגע בי" כאשר דמותו של הנאשם מתקרבת אף יותר לעבר המצלם.

17. בהמשך, רואים שְפִיוּן הצילום של המצלמה מוסט לעבר העפר, כך שלא ניתן לראות את דמותו של הנאשם, אך שומעים את המתלונן אומר "איי, בן זונה, אתה תשלם על זה ביוקר" (להלן: **קריאת הכאב הראשונה**). בסרטון שומעים גם רעש של פגיעה של חפץ בדבר מתכתי (להלן: **הרעש המתכתי**) וכן את המתלונן אומר בשנית "איי" (להלן: **קריאת הכאב השנייה**).

18. הסרטון 6530 שבו רואים את הנאשם אוחז באבן, מניף את ידו עם האבן כלפי מעלה ומתקרב במהירות לעבר המצלם (הוא המתלונן), ובהמשך נשמעות קריאות כאב של המתלונן, הוא ראייה משמעותית ומרכזית שמחזקת את טענתו של המתלונן שהנאשם אכן הטיח את האבן בפניו. מן הראוי להבהיר שמדובר בראיה שהיא בעוצמה גבוהה יותר מראיה מסוג "חיזוק", שכידוע, היא ראייה מאמתת ולא מסבכת. למעשה, הסרטון 6530 הוא בבחינת ראייה מסוג "סיוע" מאחר שהיא מסבכת את הנאשם בביצוע עבירת הפגיעה תוך שימוש באבן.

19. הסרטון 6530, כמו כל שאר הסרטונים שצולמו על ידי המתלונן והוגשו כראיה במשפט, הם כמובן ראיה קבילה בשל כך שהוגשו באמצעות העד שצילם אותם, והוא המתלונן. סרטון, בדומה לסליל הקלטה של שיחה, הוא ראייה העומדת בפני עצמה ומשמש "כמעין עד מכאני המביא לפני בית המשפט את תוכנם של הדברים שהוקלטו" (ע"פ 869/81 שניר נ' מדינת ישראל פ"ד לח(4) 169, 201 כדברי כבוד הנשיא שמגר (1984) (להלן: עניין שניר)).

20. יתר על כן, העובדה שהסרטון 6530 הוא סרטון קצר של 10 שניות שאין בו תיעוד רציף של מה שקרה לפני שהתחיל הסרטון וכן של מה שקרה מיד אחרי שמסתיים הסרטון, איננה גורעת במאומה מקבילות הדברים שנקלטו בו. הכלל הוא שקיומם של אירועים ושיחות נוספים מעבר למה שהוקלט אינו יכול לגרוע מקבילותם של דברים המושמעים ונראים בהקלטה (עניין שניר, עמ' 198).

21. כמו כן, בפסיקה נקבע ששיחה שהוקלטה רק עד שלב פלוני, כגון מאחר שהסוללות אזלו, ולא הוכחה הטענה שמה שנקלט בתוך ההקלטה עבר "בישול" או "עריכה", היא ראייה קבילה (ע"פ 814/78 מוסק נ' מדינת ישראל פ"ד לד(1) 337, 346-348 (1979)). כך גם הקלטה לא נפסלה בשל כך שחלקים ממנה לא היו ברורים ונקבע שבית המשפט רשאי לתמוך את מסקנותיו על החלקים האחרים בהקלטה שכן היו ברורים (ע"פ 378/74 מסר נ' מדינת ישראל פ"ד ל(1) 687, 693 (1976)).

22. ההגנה ניסתה לטעון שהסרטון 6530, כמו גם שאר הסרטונים שצולמו על ידי המתלונן והוגשו כראיה במשפט, אינם קבילים כראייה, אך בהמשך חזרה בה מטענתה זו וטענה שיש לייחס להם משקל נמוך עד אפסי, וזאת מאחר שלטענת ההגנה מדובר בסרטונים שעברו "עריכה". לטענת ההגנה, המתלונן ביצע התערבות מניפולטיבית בתכנים של הסרטונים השונים, לרבות הסרטון 6530, ובדרך זו הוא הצליח להציג בפני המשטרה ובפני בית המשפט, תיאור ויזואלי סלקטיבי ומטעה להשתלשלות הדברים באירוע מושא כתב האישום (ראו דברי בא כוח הנאשם בפרוט' מיום 20.2.19 עמ' 54 ש' 10-11, וכן בפרוט' מיום 30.1.19 עמ' 9 ש' 1-2).

23. בעקבות הטענה של ההגנה שהסרטונים עברו "עריכה", המאשימה דאגה להכין חוות דעת מטעם מומחה מהמחלקה לזיהוי פלילי במשטרת ישראל (להלן: מז"פ), והוא רון גור-אל (להלן: רון).

24. ודוק, הטענה שסרטון מסוים עבר "עריכה" היא טענה שנוגעת "למשקל" שיש לייחס לסרטון ולא לשאלת "הקבילות" שלו כראייה. כאמור, מדובר בסרטונים שהם קבילים כראייה מאחר שמי שצילם אותם (המתלונן) היה עד במשפט. בנוסף, השוטר שהעתיק את הסרטונים ישירות מתוך הטלפון הנייד של המתלונן, והוא קובי רז, גם הוא היה עד במשפט (ראו: עדותו של קובי רז

בפרוט' מיום 21.1.20 עמ' 87 ש' 19 עד עמ' 89 ש' 23 ; וכן גם את טופס ההסכמה שעליו חתם המתלונן לביצוע פעולות חיפוש בטלפון הנייד שלו, ת/12).

25. לכן, שאלת "הקבילות" של הסרטון 6530, או של כל סרטון אחר שצולם על ידי המתלונן והוגש כראייה במשפט, איננה קשורה לרון כלל ועיקר. הוכח שכל הסרטונים, לרבות 6530, הם בגדר ראייה קבילה גם ללא עדותו של רון.

26. לעניין שאלת "המשקל" שיש לייחס לסרטון 6530, רון העיד שבדק את הסרטון האמור, וגם בדק שני סרטונים נוספים שנפרקו מהטלפון הנייד של המתלונן ושמספרם 6529 ו-6532, ומצא שלא עברו עריכה כלשהי ולא הייתה בהם התערבות חיצונית של קטיעת חלקים מהם או של השתלת קול או תמונה לתוכם. רון הבהיר שלא קיימת אינדיקציה כלשהי שהקולות והתמונות שמופיעים בסרטונים האמורים עברו מניפולציה כלשהי שמטרתה להתאים באופן מטעה קול לתמונה שאינה שייכת לו (ראו: חוות דעתו של רון, ת/19, עמוד 2 תחת הכותרת "מסקנות", וכן עמוד 11 בפסקאות 3(ב) ו-(ה); וכן עדותו של רון בפרוט' מיום 26.2.2020 עמ' 138 ש' 5 עד עמ' 139 ש' 4). ייאמר כבר עתה שעדותו של רון היא מהימנה בעיני.

27. לצורך הכנת חוות דעתו, רון נעזר במתמחה מ-מז"פ בשם אלעד חיון (להלן: **המתמחה**) ואשר ביצע פעולות טכניות של העתקת קבצים. רון הבהיר שפעולות אלה בוצעו תחת פיקוחו, בהנחייתו ושהוא אישית ערך בדיקה משלו שמטרתה לבחון את תקינות הפעולות שבוצעו על ידי המתמחה ומצא שלא נפל פגם כלשהו בפעולות אלה (פרוט' מיום 26.2.20 עמ' 141 ש' 1 עד עמ' 142 ש' 25).

28. המתמחה לא היה עד במשפט. בנוסף, לא היה תיעוד בתיק לגבי נקודת הזמן שבה המתמחה ביצע את אותן פעולות טכניות וגם לא לגבי נקודת הזמן שבה רון ביצע את הבדיקה אחריו על מנת לוודא את תקינות הפעולות שבוצעו. בעיני, הדברים האמורים לא מפחיתים במאומה ממשקל עדותו של רון. כאמור, רון הבהיר שהפעולות שבוצעו על ידי המתמחה נשאו אופי טכני לחלוטין וגם הבהיר שבדק את תקינותן של אותן פעולות וגם הבהיר שאם הייתה תקלה כלשהי בפעולות שביצע המתמחה, הדבר היה מתגלה לו בעת שערך את חוות דעתו (ראו עדותו של רון בפרוט' מיום 26.2.20 עמ' 149 ש' 19 עד עמ' 153 ש' 26, עמ' 154 ש' 16-33).

29. למען השלמת התמונה יצוין שבית המשפט גם הורה למאשימה לערוך תיעוד בכתב, גם אם בדיעבד, לגבי הפעולות שבוצעו על ידי המתמחה וזאת על מנת לאפשר להגנה להתכונן מבעוד מועד לחקירתו הנגדית של רון. ההחלטה קוימה ואכן נערך מזכר בעניין שהועבר להגנה בטרם חקירתו הנגדית של רון (ראו החלטת בית המשפט מיום 12.2.20 בפרוט' עמ' 107 ש' 14-21).

30. לבסוף, ההגנה טענה שלא הוכחה שרשרת המוצג של הסרטונים 6529, 6530 ו-6532, קרי לא הוכח בראיות קבילות ובנות משקל שהסרטונים האמורים שנבדקו על ידי רון במשרדי המחלקה לזיהוי פלילי של משטרת ישראל בירושלים, הם אכן אותם סרטונים שנפרקו מהטלפון הנייד של המתלונן על ידי השוטר קובי רז בתחנת המשטרה בלוד.

31. בחוות הדעת של רון נאמר שהוא קיבל שני דיסקים לבדיקה ואשר מתייחסים לסרטונים שנושאים את המספרים הסידוריים 6529, 6530 ו-6532. דיסק אחד היה בתוך שקית מאובטחת סגורה שמספרה T0268687 כאשר המוצג בדמות דיסק שהיה בתוכה נשא מספר 0819274. הדיסק השני היה בתוך שקית מאובטחת סגורה שמספרה T0381767 כאשר המוצג בדמות דיסק שהיה בתוכה נשא מספר 0820901 (ראו עמ' 2 לחוות דעתו של רון, תחת הכותרת "המוצגים לבדיקה", ת/19).

32. לגבי שרשרת המוצג של הסרטונים 6529, 6530 ו-6532 שנפרקו על ידי קובי רז מהטלפון הנייד של המתלונן, ונבדקו על די רון, מצב הראיות הוא כדלקמן:

א. ראשית, לא העיד אף עד מתחנת המשטרה בלוד שיגיד שהסרטונים שנפרקו על ידי קובי רז הועתקו על גבי דיסקים שקיבלו את המספרים 0819274 ו-0820901, ושדיסקים אלה הוכנסו בהתאמה אל תוך שתי שקיות מאובטחות וסגורות שנושאות את המספרים T0268687 ו-T0381767.

ב. שנית, לא העיד אף עד מתחנת המשטרה בלוד שיגיד ששתי השקיות המאובטחות הוצאו על ידו מארון המוצגים של תחנת לוד ושהוא העביר אותן למשרדי מז"פ בירושלים ומסר אותם לשוטר פלוני.

ג. שלישית, לא העיד אף עד ממחלקת מז"פ בירושלים שיגיד שהוא קיבל את שתי המעטפות מנציג של תחנת לוד והעביר אותם לידיו של רון.

33. על פניו, טענת ההגנה היא נכונה. המאשימה לא הוכיחה את שרשרת המוצג לגבי הסרטונים 6529, 6530 ו-6532, מעת שנפרקו על יד קובי רז מהטלפון הנייד של המתלונן בתחנת המשטרה בלוד ועד שנבדקו על ידי רון במחלקת מז"פ בירושלים. אף על פי כן, בעיני, הדבר לא מעלה ולא מוריד. שרשרת המוצג איננה פוגמת במאומה לא ב"קבילותם" של הסרטונים 6529, 6530 ו-6532, וגם לא ב"משקלם", וזאת לאור המשקל המצטבר של שישה נימוקים:

א. **ראשית**, הלכה פסוקה היא שלא כל פגם שנפל בתיעוד התפיסה וההובלה של מוצג ובנוגע לסימונו, יש בו כדי לפגום בקבילות המוצג כראיה או במשקלו. הכלל הוא שיש לבחון קבילותה ומשקלה של כל ראיה על פי מכלול נסיבות העניין. כמו כן, יש לבחון את סוג הפגם שנפל בשרשרת המוצג והאם יש בו כדי לקפח את הגנתו של הנאשם (ע"פ 987/02 **מדינת ישראל נ' זביידה פ"ד** נח(4) 880, 896 (2004)).

ב. **שנית**, לגבי שאלת "הקבילות" של הסרטונים, כבר הסברתי לעיל שהסרטונים האמורים הם בגדר ראיות קבילות וזאת במנותק לחלוטין מעדותו של רון. הווה אומר, גם אם הסרטונים לא היו מגיעים לרון לבדיקה וגם אם לא היה עד במשפט, הדבר לא היה פוגם בקבילותם במאומה, וזאת מהטעם הפשוט שמי שצילם אותם (המתלונן) היה עד במשפט והעיד על הצילום שביצע וגם מי שפרק אותם מהטלפון של המתלונן והעתיק אותם (השוטר קובי רז), גם הוא היה עד במשפט והעיד על ההעתקה.

ג. **שלישית**, לגבי שאלת "המשקל" שיש לייחס לסרטונים, יש לבחון האם עברו "עריכה". רון בדק את הסרטונים ומצא שלא עברו "עריכה". מדובר בבדיקה טכנולוגית גרידא ולכן העובדה שלא העידו כל העדים שהעבירו את הסרטון אליו, החל מתחנת לוד ועד מחלקת מז"פ בירושלים, לא משפיעה במאומה על המסקנה הטכנולוגית שלו כמומחה שלא הייתה "עריכה".

ד. **רביעית**, העדר תקינות ב"שרשרת מוצג", כנתון שעלול לקפח את הגנתו של נאשם, עניינו יכולת "השיוך" של המוצג לנאשם. ניקח למשל,

עבירה של החזקת סם שלא כדין. השלב הראשון בשרשרת הוא תפיסת חומר החשוד כסם על ידי שוטר במהלך חיפוש על גופו של חשוד, נניח בתחומי העיר לוד. השלב האחרון בשרשרת הוא בדיקת החומר על ידי מומחה ב-מז"פ בירושלים וזאת שבועיים לאחר מכן ושקובע שמדובר בקוקאין במשקל 5 גרם נטו.

הקפדה על תקינותה של "שרשרת מוצג" משרתת שתי מטרות עיקריות: ראשית, לשייך את החומר לנאשם; שנית, לשלול את האפשרות שאולי החומר שנבדק שייך לחשוד אחר באירוע אחר.

אם המאשימה לא יכולה להראות, מעל לכל ספק סביר, שהמוצג שנבדק בשלב האחרון בשרשרת הוא אכן אותו מוצג שנתפס בעת ביצוע החיפוש בשלב הראשון בשרשרת, יש לזכות את הנאשם מהעבירה של החזקת סם וזאת בשל הספק שנוצר שהחומר שנבדק לא שייך לו.

ולענייננו, ניתן בנקל "לשייך" את הסרטונים האמורים לנאשם ולמתלונן וזאת במנותק לחלוטין מהחלל שקיים בראיות התביעה בשרשרת העברת הסרטונים מתחנת המשטרה בלוד ועד למחלקה לזיהוי פלילי בירושלים. למען ההמחשה, ניקח למשל את הסרטון 6530. בסרטון יש את הנאשם בעצמו ואת המתלונן בעצמו בשכונת "ס.ח" בלוד כאשר ישנה אינטראקציה ברורה ביניהם (המתלונן מצלם וזו לאחר והנאשם אוהז באבן ורץ לעברו), יש גם קולות של שניהם (המתלונן אומר "אל תיגע בי" והנאשם אומר "אל תצלם", ולבסוף שתי קריאות כאב של המתלונן).

הנאשם לא טען שהוא לא האדם שמופיע בסרטון 6530 וגם לא טען שהקול איננו קולו. הוא גם לא טוען שהקול איננו קולו של המתלונן. הלכה פסוקה היא שאחד התנאים לקבילותה של הקלטה, הוא זיהוי הקולות שבוקעים מתוך ההקלטה. בעת שהקולות זוהו, נסללה הדרך לקבילותה של ההקלטה (ע"פ 1496/92 זכאי נ' מדינת ישראל פ"ד מז (2) 580, 590 (1993); ע"פ 5175/99 וידאל נ' מדינת ישראל פ"ד נו(2) 844, 851 (2002)). הדברים נכונים ביתר שאת כשיש, בנוסף לזיהוי הקולות שבסרטון, גם זיהוי של הדמויות שמופיעות בסרטון.

ולכן, אם אין מחלוקת לגבי "שיוך" התוכן של הסרטונים, מבחינת קול ותמונה, לנאשם עצמו וגם למתלונן, ברור שטענתו של הנאשם שהגנתו קופחה בשל פגם שנפל בהוכחת שרשרת המוצג של הסרטונים, היא עורבא פרח.

ה. **חמישית**, העובדה שהסרטונים שהגיעו לידי של רון לבדיקה הם בגדר "העתק" ולא הסרטונים "המקוריים" שהיו בתוך הטלפון הנייד של המתלונן, איננה פוגמת במאומה לא בקבילותם ולא במשקלם.

כך למשל, ב-ע"פ 4481/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.11.16), היה מדובר במערער שהועמד לדין בגין ביצוע סדרה ארוכה של עבירות מין נגד המתלונן. בטרם שפנה בתלונה למשטרה, המתלונן התקשר למערער והקליט את השיחה שביניהם. במהלך השיחה, המערער הודה בביצוע עבירות המין. בהמשך, המתלונן הגיש תלונה במשטרה וזו העתיקה מתוך הטלפון הנייד שלו את השיחה המוקלטת. השיחה המוקלטת הועתקה על גבי דיסק ועותק של הדיסק הוגש לבית המשפט. המערער טען שהדיסק שהוגש לבית המשפט איננו ראיה קבילה מאחר שהוגש שלא על פי "כלל הראיה הטובה ביותר". הטענה נדחתה וההקלטה הוכשרה כראיה וניתן לה מלוא המשקל.

ו. **שישית**, **המומחה מטעם ההגנה שהכין חוות דעת נגדית לחוות דעתו של רון, והוא דורון בלדינגר, בסופו של יום, כפי שיוסבר בהרחבה בהמשך, גם הוא אישר שאותם סרטונים לא עברו עריכה.**

34. לסיכום, עדותו של רון שהסרטונים 6529, 6530 ו-6532 לא עברו עריכה כלשהי, היא אמינה בעיני. כמו כן, הנני קובע שיש ליחס לסרטונים האמורים את מלוא המשקל. כאמור, עדותו של רון, לא רק שלא הופרכה על ידי ההגנה, אלא שבאופן פרדוקסלי, נתמכת גם בעדותו של המומחה מטעם ההגנה וזאת כפי שיובהר בפרק הבא.

35. לפיכך, הנני קובע שהסרטון 6530 מהווה חיזוק לעדותו של המתלונן.

2.ד החיזוק השני: עדותו של המומחה מטעם ההגנה

36. על מנת להוכיח את טענתה שהסרטון 6530 עבר "עריכה", ההגנה הביאה חוות דעת של מומחה מטעמה, והוא דורון בלדינגר (נ/4) ואשר גם העיד במשפט (להלן: דורון).

37. בטרם שאדון בחוות דעתו ובעדותו של דורון, אזכיר את הכלל הידוע בדיני ראיות שראיה שמוגשת לתיק בית משפט, איננה נושאת את "תווית מגישה", קרי, ניתן לעשות בה שימוש בין לטובתו ובין לרעתו של מי שהגיש את הראיה (ע"פ 4004/93 יעקובוביץ נ' מדינת ישראל פ"ד נ(1) 133, 150-152 (1996)). יוצא מכך שנאשם עשוי להביא ראיה מטעמו כאשר הוא מניח שהיא לטובתו, אך בית המשפט רשאי לעשות בה שימוש דווקא לרעתו.

38. ולענייננו, כפי שיוסבר בהרחבה בהמשך, עדותו של דורון שהובא כעד מטעם ההגנה, לא רק שאין בה דבר שבכוחו לסייע להגנה, אלא שהיא פועלת רק לרעתו של הנאשם. מצד אחד היא חיזקה את עדותו של המתלונן ומצד שני החלישה את אמינות עדותו של הנאשם.

39. הן בחוות דעתו והן על דוכן העדים, דורון העלה "השערה" שהסרטון 6530 יתכן שעבר "עריכה" (ראו למשל: בחוות דעתו, נ/4, עמוד 7 בפסקה האחרונה, עמוד 8 בפסקה שלפני האחרונה, עמ' 13 באמצע, עמ' 17 פסקה 5(א), ועמ' 18 פסקה 5(ב); וכן ראו עדותו בבית המשפט בפרוט' מיום 31.5.21, עמ' 263 ש' 11-9, עמ' 281 ש' 26-31, עמ' 288 ש' 24-26).

40. בסופו של יום, לאחר בחינה מדוקדקת של עדותו של דורון בחקירה הראשית ובחקירה הנגדית, המסקנה המתבקשת היא שדי בעדותו של דורון, כשלעצמה, על מנת לקבוע את הממצא העובדתי שהסרטון 6530 לא עבר "עריכה", וזאת אף מבלי להיזקק לעדותו של רון.

41. בנוסף, והרבה מעבר למצופה, לעדותו של דורון ישנה תרומה ראייתית נוספת למכלול הראיות המפלילות נגד הנאשם בכך שהצליחה מצד אחד להבליט את אותות האמת בעדותו של המתלונן ומצד שני להבליט את אותות השקר בעדותו של הנאשם. מסקנה זו עולה בבירור מתוך המשקל המצטבר של שלושה נושאים שעלו בעדותו של דורון ושאינם נשענים על כל אחד מהם בנפרד.

42. הנושא הראשון, האפשרות הטכנית לצפות בסרטון 6530 בהילוך איטי. דורון הציג בבית המשפט על גבי מסך גדול שמצוי באולם בית המשפט, וזאת באמצעות תוכנה טכנולוגית שמצויה ברשותו, את הסרטון 6530 בהילוך איטי, כך שכל שניה בסרטון ניתן לחלק אותה ל-30 "פריימים" (frames), קרי 30 תמונות נפרדות, ועוד עם התאמה בין הקולות שנשמעים בסרטון לבין התמונות המופיעות בכל שניה ושניה (ראו עדותו של דורון בפרוטוקול מיום 31.5.21 עמ' 260 שי 22-24, עמ' 271 שי 6 עד עמ' 273 שי 7, עמ' 246 שי 11-23, עמ' 284 שי 10 עד עמ' 293 שי 18).

43. מדורון למדנו שהסרטון 6530 שכל אורכו 10 שניות, ניתן לחלקו ל-300 תמונות נפרדות (10 שניות כפול 30 תמונות בכל שנייה). נהוג לומר "תמונה שווה אלף מילים" וזאת כדי להמחיש את עליונות התמונה כראיה ויזואלית על פני התיאור מילולי של התוכן של אותה תמונה. במילים אחרות, מדובר בסרטון שכמוהו כמו 300,000 מילים (300 תמונות כפול 1,000 מילים לכל תמונה). הדבר מלמד על עוצמת הסרטון 6530 כראייה מרכזית המפלילה את הנאשם בביצוע העבירה של פציעת המתלונן עם אבן.

44. תרומתו של דורון בהבנת השתלשלות הדברים באירוע מושא כתב האישום, וזאת מכוח התוכנה שברשותו שבאמצעותה הציג את הסרטון 6530 שאורכו 10 שניות על פני 300 תמונות ובהילוך איטי, הייתה ייחודית, מאחר שהדבר לא נעשה בעדות של רון בבית המשפט.

45. בעקבות עדותו של דורון, בית המשפט הורה להגנה להגיש את הסרטון 6530 כשהוא מוצג בהילוך איטי, והיא אכן עשתה כן על גבי דיסק נפרד (נ/5). דא עקא, לא ניתן לראות באותו דיסק את הסרטון האמור ב-300 פריימים כפי שדורון הציג את הדברים בדיון מאחר שהדבר מחייב שימוש בתוכנת מחשב ייחודית שמצויה ברשותו ואיננה חלק מתיק המוצגים.

46. הנושא השני, העדר קיומם של חיתוכים או קטיעות בסרטון 6530. רון העיד שלא היו חיתוכים או קטיעות בסרטון 6530 ומכאן מסקנתו שלא עבר עריכה (פרוט' מיום 26.2.20 עמ' 138 שי 22-28). למעשה, עדותו של רון בעניין זה נתמכת באופן ברור בעדותו של דורון.

47. דורון נשאל במפורש על ידי בית המשפט מה משמעות האמירה "שסרטון עבר עריכה" והסביר שִׁבְעַת שְׁנַעֲשִׂית "עריכה" ניתן לראות שיש בסרטון "קפיצה" מפריים לפריים, קרי "חיתוך" או "קטיעה" שבולטת לעין במעבר מפריים לפריים. כמו כן, דורון הבהיר שבסרטון 6530 לא ניתן לראות "קטיעה", או "חיתוך" או "קפיצה" בין 300 הפריימים שבתוך 10 השניות של הסרטון. **נהפוך הוא, לפי עדותו של דורון, ניתן לראות "רציפות" בין הפריימים השונים (פרוטוקול מיום 31.5.21 עמ' 294 ש' 27 עד עמ' 295 ש' 20).**

48. **הנושא השלישי, חשיפת קיומה של אבן נוספת שנזרקה על ידי אחר שאיננו הנאשם.** תרומה ייחודית נוספת לעדותו של דורון, ואשר לא עלתה בעדותו של רון, היא שמעדותו של דורון **בחקירתו הנגדית למדנו לראשונה שבסרטון 6530 יש תיעוד לקיומה של אבן נוספת שנזרקה לעבר המתלונן ושלא על ידי הנאשם.** מדובר בגילוי קריטי שתּרם תרומה נכבדה בשלב כתיבת הכרעת הדין להעדפת עדותו של המתלונן על פני עדותו של הנאשם.

49. דרך הילוכה של התזה המקורית שדורון ניסה להציג בחוות דעתו וגם בחקירתו הראשית, וששלמה הובא כעד מטעם ההגנה, לפיה הסרטון 6530 עבר "עריכה", היא כדלקמן (ראו: את הדיון שערך דורון בחוות דעתו, נ/4, עמודים 17, 18 ו-23, וכן עדותו בבית המשפט בפרוט' מיום 31.5.21 עמ' 268 ש' 11-32, עמוד 284 ש' 10 עד עמוד 285 ש' 21, עמוד 292 ש' 4-32) (להלן: **התזה המקורית**):

- א. ראשית, בסרטון יש רק אבן אחת שבה אחז הנאשם בידו, ואין בלתי;
- ב. שנית, בסרטון ישנן שתי קריאות כאב מטעם המתלונן;
- ג. שלישית, לקראת סוף הסרטון יש רעש שדומה לרעש של אבן שפוגעת בגוף מתכתי ושיכול להיות חלק של טרקטור;
- ד. רביעית, בעת שנשמעה קריאת הכאב הראשונה על ידי המתלונן, ניתן לראות במקביל את הנאשם עדיין אחוז באבן בידו, ולכן ברור שקריאת הכאב הראשונה לא קשורה לנאשם;

ה. חמישית, מצד אחד שומעים בסרטון את הרעש המתכתי ומצד שני עדיין רואים את הנאשם אוהז במקביל באבן כשידו מונפת כלפי מעלה וזאת בפער זמנים כמעט אפסי בין שניהם. ללמדך, האפשרות שהנאשם זרק אבן כלשהי (בין לעבר המתלונן ובין לעבר הטרקטור), היא לא אפשרית.

ו. שישית, לאור המסקנה שלא ייתכן שהנאשם זרק אבן לעבר המתלונן, קיים קושי להתאים את קריאת הכאב השנייה לטענה בדבר תקיפתו של המתלונן על ידי הנאשם באמצעות אבן. מכאן מסקנתו של דורון שיייתכן שהסרטון 6530 עבר "עריכה" בדרך של ניסיון להתאים את קריאת הכאב השנייה לשלב הסופי בסרטון שבו רואים את הנאשם עם האבן בידו כשהיא מונפת כלפי מעלה ומתקרב למי שמצלמו (המתלונן). דורון כינה את חוסר ההתאמה האמורה כ-"ליפְסִינְג".

50. ייאמר כבר עתה שהתזה המקורית של דורון בתווך דעתו ובחקירתו הראשית, וזאת להבדיל מהמשך עדותו בחקירתו הנגדית שבה נאמרו דברים אחרים, לא יכולה לעמוד. כאמור, דורון הסביר שהמשמעות של האמירה "שסרטון עבר עריכה" היא שניתן לראות בו העדר רציפות בין הפריימים השונים בעת שצופים בו בהילוך איטי. בנוסף, גם אישר שלא הבחין בקיומה של "קטיעה", או "חיתוך" ב-300 הפריימים של הסרטון 6530, אלא שישנה רציפות בפריימים. די בכך על מנת שתקרוס לחלוטין הנקודה השישית בתזה המקורית שהסרטון עבר "עריכה".

51. ואם לא די בכך, התזה המקורית של דורון שהסרטון 6530 עבר עריכה, מבוססת על הנחת היסוד שְלֵנֶאשֶם יוחסה בכתב האישום פעולה של זריקת אבן לעבר המתלונן ובדרך זו פצע אותו (ראו הנקודה החמישית והשישית בתזה המקורית). ולא היא. בכתב האישום נאמר שהמתלונן נפצע עקב כך שהנאשם אחז באבן והטיח אותה בפניו ולא בגלל שהאבן נזרקה לעברו. בית המשפט גם העיר לדורון על כך במהלך חקירתו הראשית והעמיד אותו על טעותו (פרוט' מיום 31.5.21, עמ' 286 ש' 12-15).

52. ולמען השלמת התמונה אף יותר, אציין שמסקנתו של דורון בתזה המקורית שהציג שלא ייתכן שהנאשם זרק אבן (בין לעבר המתלונן ובין לעבר הטרקטור), משרתת דווקא את המאשימה ולא את ההגנה.

53. יוזכר, הנאשם העיד שהוא לא הטיח את האבן שהחזיק בידו בפניו של המתלונן אלא רק זרק את האבן לעבר הטרקטור (פרוט' מיום 31.5.21, עמ' 203 ש' 21-23; וכן ראו דבריו של הנאשם בדו"ח העימות שנערך עם המתלונן, ת/2 ש' 77-78, 101-102). למעשה, מסקנתו של דורון סותרת את עדותו של הנאשם. בפועל, המסקנה של דורון שלא ייתכן שהנאשם זרק אבן לעבר המתלונן, רק מחזקת את המסקנה האחרת שהנאשם הטיח את האבן בפניו של המתלונן.

54. די בכל מה שנאמר עד כה, כשלעצמו, על מנת שהטענה של ההגנה שהסרטון 6530 עבר עריכה, תדחה. הרבה מעבר למצופה, בחקירתו הנגדית של דורון, וזאת לאור האמצעים הטכנולוגיים שהציג בבית המשפט שמכוחם ניתן לראות את עשר השניות של הסרטון בהילוך איטי ב-300 פריימים, למדנו לראשונה שיש בסרטון אבן נוספת (להלן: האבן הנוספת). התגלית החדשה שניתן לראות בסרטון 6530 אבן נוספת, מנוגדת לחלוטין לתזה מקורית של דורון שבסרטון האמור רואים רק אבן אחת והיא האבן שבה אחז הנאשם.

55. מעדותו של דורון בחקירה הנגדית למדנו לראשונה את הדברים הבאים, ואשר לא ניתן לראותם בצפייה רגילה בסרטון ושאיננה בהילוך איטי (פרוט' מיום 31.5.21 עמ' 332 ש' 21 עד עמ' 338 ש' 28):

א. ראשית, בעת שרואים את הנאשם מתקרב לעבר המתלונן כשידו מונפת באוויר כשהוא אחוז באבן, רואים במקביל אבן נוספת באוויר שבאופן ברור נזרקה על ידי אדם אחר שהיה במקום, ולא על ידי הנאשם.

ב. שנית, בעת שנשמעת קריאת הכאב הראשונה של המתלונן, עדיין רואים את הנאשם אחוז באבן בידו ומתקרב לעבר הנאשם. ולכן, ברור שקריאת הכאב הראשונה לא קשורה לנאשם.

ג. שלישית, גם אחרי ששומעים את הרעש המתכתי, עדיין רואים את הנאשם ממשיך לאחוז באבן בידו כשהיא מונפת כלפי מעלה וממשיך להתקרב לעבר המתלונן. ולכן ברור גם שהרעש המתכתי לא נגרם מהאבן שאותה החזיק הנאשם.

דורון, ברוב הגינותו, אישר בחקירתו הנגדית שהוא חוזר בו מהתזה המקורית שלו שהסרטון 6530 עבר עריכה. מפאת חשיבותם, אביא את דבריו של דורון כלשונם (פרוט' מיום 31.5.21, עמ' 338 ש' 16-30):

י"ש : לא, לא, דיברתי על הסרטון ספציפי לא מה שקודם אמרת.

ת : לא, בהינתן שבאמת אבן אחרת פגעה בטרקטור, ויש הגיון כזה, לא נגיד שלא, יש הגיון כזה שאבן אחרת פגעה בטרקטור בזמן שהוא הניף, אבל אז אנחנו לא יודעים עכשיו אם הוא זרק או לא זרק, כי אם אין חזקה שבאמת האבן שלו היא זאת שפגעה בטרקטור, אז את לא יודעת אם היא יצאה מידי או לא.

ש : אני, אוקיי.

ת : אם אמת אז עד הסוף.

ש : בת משפט יחליט אם היא יצאה או לא.

ת : בית משפט יחליט.

ש : יותר הגיוני מבחינת הסמיכות של הרעש, שהאבן הנוספת שעפה היא זאת, לפחות היא היתה יותר קרובה.

כב' הש' אבו שחאדה : היא זו שפגעה בטרקטור.

העד, מר בלדינגר : ואם היא זאת שפגעה בטרקטור אז הטענה הזאת כאילו, אני אחזור בה. הטענה הזאת של הסנכרון.

עו"ד צדיק : של הסנכרון בסאונד. של הליפסינג
הזה שאתה קורא לו.

העד, מר בלדינגר : של הליפסינג מה שקראנו."

(ההדגשות שלי - היא'ש')

57. לאור עדותו של דורון בחקירתו הנגדית כפי שהובאה לעיל, הנני קובע כממצא
עובדתי את הדברים הבאים :

א. ראשית, קריאת הכאב הראשונה של המתלונן באה בעקבות כך שהאבן
הנוספת שהושלכה לעברו על ידי אחר, שאיננו הנאשם, פגעה במתלונן.
ודוק, קריאת הכאב הראשונה לא קשורה כלל בנאשם או באבן שבה
אחז בידו.

ב. שנית, בעת שהמתלונן צילם את הסרטון 6530 הוא עמד בסמוך
לטרקטור.

ג. שלישית, הנאשם מעולם לא זרק את האבן שבה אחז בידו, לא לעבר
הטרקטור שליידו עמד המתלונן וגם לא לעבר המתלונן עצמו.

ד. רביעית, לאחר שהאבן הנוספת פגעה במתלונן, היא עפה לעבר
הטרקטור ומכאן הרעש המתכתי שנשמע בסרטון 6530.

ו. חמישית, לאחר שהאבן הנוספת כבר פגעה בטרקטור, הנאשם המשיך
להתקרב לעבר המתלונן כאשר ידו מונפת כלפי מעלה וכף ידו אוחזת
באבן והטיח את האבן בפניו. מיד לאחר מכן, נשמעה קריאת הכאב
השנייה של המתלונן.

58. ואף זאת. לא רק שדורון חזר בו על דוכן העדים בחקירתו הנגדית מהתזה
שהסרטון 6530 עבר עריכה, הגילוי הדרמתי בחקירתו הנגדית שהייתה
בסרטון 6530 אבן נוספת, תרם תרומה נכבדה נוספת לגילוי האמת, וזאת בשני
מישורים :

א. ראשית, חיזוק לאמינות עדותו של המתלונן. נזכיר לקורא שהמתלונן אמר, עוד באמרת החוץ שלו במשטרה, את הדברים הבאים "היה אדם נוסף ששובש חולצה לבנה שאני לא יודע מי זה, אני לא מכיר אותו, שהוא גם זרק עליי והיא פגעה בי ברגל. זה תוך כדי שאני בורח מאלבו" (נ/2, שי 30-32). בסרטונים 6528 ו-6529, שקדמו בזמן ל-6530, וגם הם מופיעים בדיסק ת/7, אכן רואים אדם שעמד במקום בקרבת הנאשם ואשר היה לבוש חולצה לבנה. הגילוי של האבן הנוספת בסרטון 6530, וזאת רק על פי עדותו של דורון בחקירתו הנגדית, חיזקה את דבריו האמורים של המתלונן באמרת החוץ שלו במשטרה.

ב. שנית, הפחתה משמעותית באמינות עדותו של הנאשם: כאמור, הנאשם העיד שלא הטיח את האבן שאחז בידו בפניו של המתלונן אלא רק זרק אותה לעבר הטרקטור ומכאן הרעש המתכתי ששומעים בסרטון 6530. בשל עדותו של דורון, נחשף השקר שמאחורי העדות האמורה של הנאשם. ודוק, לא מדובר בשקר בשאלה צדדית, אלא בשאלה מהותית שנוגעת לליבת אירוע תקיפתו של המתלונן עם האבן על ידי הנאשם. למעשה, השקר נחשף במלוא מערומיו וכגודל השקר כך גם גודל ההפחתה שיש לבצע בשאלת אמינות גרסתו של הנאשם.

59. למען השלמת התמונה, יוזכר, בפרק "העובדות" של כתב האישום נאמר שהנאשם תחילה הטיח את האבן בפניו של המתלונן, ובהמשך, לאחר שהמתלונן ברח לאחור, הנאשם השליך את האבן לעבר המתלונן והיא פגעה ברגלו ולאחר מכן בטרקטור. הניסוח האמור של כתב האישום מקורו בדברים שאמר המתלונן באמרות החוץ שלו במשטרה.

60. למעשה, המתלונן סבר לתומו שהאבן שבה אחז הנאשם, גם הוטחה בפניו ובהמשך נזרקה לעברו והיא זו שגם פגעה בטרקטור. בזכות עדותו של דורון והתוכנה הייחודית שהייתה ברשותו שמכוחה ניתן היה לראות את הסרטון 6530 בהילוך איטי, תוך חלוקת כל שנייה שבו ל-30 "פריימים" נפרדים, למדנו לראשונה שהאבן שפגעה בטרקטור היא אבן נוספת ולא אותה אבן שבה אחז הנאשם, וגם שהאבן הנוספת הושלכה על ידי אדם אחר שאיננו הנאשם.

61. המתלונן גם הבהיר בעדותו שצפייה חוזרת ונשנית בדיעבד בסרטונים שצילם, כפי שהם, וכמובן לא בהילוך איטי, ועוד במהלך הימים שלאחר הגשת התלונה

במשטרה, עזרו לו לחדד את הבנתו למה שקרה באמת במקום בעת שהיה מופתע והמום מהטחת האבן בפניו, כשהוא ללא משקפי הראייה שלו, כאוב, מבוהל ופניו מדממות (פרוט' מיום 30.1.21 עמ' 36 ש' 15 עד עמ' 38 ש' 15).

62. חשוב להדגיש שהגילוי בדבר קיומה של אבן נוספת ושהושלכה על די אדם אחר לעברו של המתלונן ושהיא זו שפגעה בטרקטור, איננו גורע מאמינות עדותו של המתלונן במאומה, אלא רק מבליט את תרומתו הנכבדה של דורון כעד מומחה בגילוי האמת, וזאת לטובת גרסתו של המתלונן, מצד אחד, ולרעת גרסתו של הנאשם, מצד שני.

63. נפלאות הטכנולוגיה שמכוחה ניתן לצפות בסרטון 6530 שוב ושוב בהילוך איטי כאשר כל שנייה בו מחולקת ל-30 תמונות, עולות לאין שיעור בדייקן ותחכומן על מה שחושיו של בן אנוש מסוגלים לקלוט בזמן אמת כאשר השניות חולפות להן במהירות למול עיניו. הדבר נכון ביתר שאת כאשר האדם הנוכח במקום קרות האירוע, כדוגמת המתלונן, הוא קורבן של תקיפה פיזית קשה ולא צופה מהצד. בנסיבות אלה, אין מקום לבוא חשבון עם המתלונן לגבי השאלה אם ידע לומר איזו אבן פגעה בטרקטור, האם זו שבא אחז הנאשם או זו שנזרקה לעברו על יד האדם הנוסף שעמד במקום.

64. לסיכום, לעניין שאלת המשקל שיש לייחס לסרטון 6530, דורון "בא לקלל ונמצא מברך". לכן, עדותו של דורון מהווה "חיזוק" לעדותו של המתלונן. מכל מקום, מן הראוי לשבח את דורון על הגינותו הרבה. ניכר היה בעת שעמד והעיד על דוכן העדים שהאמת הייתה נר לרגליו ועשה כל שלא ידו על מנת לסייע לבית המשפט בגילוי האמת, כאילו היה "קצין בית משפט" בדמות מומחה שמונה מטעם בית המשפט שנעדר הטיית לצד זה או אחר וללא משוא פנים.

3.ד החיזוק השלישי: שקרי נאשם

65. הלכה פסוקה היא כי שקרי נאשם עשויים לשמש כתוספת מחזקת ואף מסייעת לראיות התביעה וזאת בכפוף לעמידתם במספר תנאים: השקר יהיה מהותי ולא בעניין פעוט ערך; השקרים נעשו בזדון בתוך כוונה להעלים את האמת מבית המשפט ולא מתוך פחד שיינתן נגד הנאשם פסק דין שלא כדין; השקר יהיה ברור וחד משמעי; השקר גם אם הוכח, קשור אל העבירה עליה

נסוב המשפט ואינו נובע מעילה אחרת, שאינה רלוונטית לצורך בחינת האשמה. ראו בעניין זה:

ע"פ 5920/13 **אטלן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (2.7.15) בפסקה 24 לפסק דינו של כבוד השופט שוהם; ע"פ 9141/10 **סטואר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (28.4.2014) פסקה קא' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין; ע"פ 8754/13 **סעדה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (15.1.15) בפסקה 25 לפסק דינו של כבוד השופט גיובראן.

66. במקרה שבפני, הנאשם מסר בעדותו שלושה שקרים בנושאים מהותיים שנוגעים לליבת אירוע הפציעה של המתלונן עם אבן. המשקל המצטבר של שלושת שקריו של הנאשם מהווה חיזוק לאמינות גרסתו של המתלונן.

67. **השקר הראשון, הנאשם טען בחקירתו במשטרה שלא אחז באבן.** הנאשם נחקר תחת אזהרה בתחנת המשטרה בלוד בשעה 13:08 ביום 3.4.18, כאשר האירוע המתואר בכתב האישום התרחש בשעה 10:26 שהיא שעת צילום הסרטון 6530 (ראו עמ' 10 לחוות דעתו של דורון, נ/4). בחקירתו במשטרה הנאשם אמר "אני לא זוכר שהרמתי אבן, אני הייתי ברצפה, לא זוכר שהיה ביד שלי אבן" (ת/1, ש' 54). ובהמשך, אמר "לא זוכר שהרמתי אבן" (ת/1, ש' 100). מדובר בשקר ברור ובולט שנסתר בסרטון 6530 שכבר עמדתי עליו בהרחבה בפרקים הקודמים.

68. **השקר השני, הנאשם טען שאם החזקתי אבן, לא הטחתי אותה בפניו של המתלונן, אלא רק זרקתי אותה לכיוון הטרקטור.** למעשה, לאחר שהסרטון 6530 הוצג בפני הנאשם בחקירתו במשטרה, הוא המציא גרסה חדשה שלפיה אכן אחז באבן, אך לא הטיח אותה בפניו של הנאשם ורק זרק אותה לעבר הטרקטור ושהסרטון האמור עבר עריכה (ראו דבריו של הנאשם בדו"ח העימות עם המתלונן, ת/2 ש' 77-81).

69. על פניו, מדובר בגרסה "מתפתחת" של הנאשם כאשר הוא מנסה להתאים באופן אלסטי את גרסתו החדשה לראיה המרכזית שנחשפה בפניו בחקירה והיא הסרטון 6530.

70. כפי שכבר הוסבר בפרק הקודם, הסרטון 6530 בצירוף עדותו של דורון בחקירה הנגדית, הפריכו לחלוטין את השקר האמור של הנאשם. הוכח באותות ובמופתים שלא רק שהסרטון 6530 לא עבר עריכה, אלא שהרעש המתכתי שנשמע בסרטון מקורו באבן הנוספת שהושלכה לעבר המתלונן, פגעה ברגלו ובהמשך פגעה בטרקטור. בפועל, הנאשם לא זרק את האבן שהייתה בידו, בשום שלב, אלא הטיחה בחוזקה בפניו של המתלונן.

71. **השקר השלישי, המתלונן הותקף על ידי 15 עד 20 איש שהיו במקום**. גרסתו המתפתחת של הנאשם לא קפאה במקומה בתוך תחנת המשטרה, אלא המשיכה להתפתח גם באולם בית המשפט. בעדותו של הנאשם בבית המשפט הוא ציין שהמתלונן הותקף על ידי 15 עד 20 איש שהיו במקום (פרוט' מיום 31.5.21 עמ' 202 ש' 26 עד עמ' 203 ש' 7).

72. הגרסה של הנאשם שהמתלונן הותקף על ידי 15 עד 20 איש, לא נאמרה כלל על ידי הנאשם בחקירתו במשטרה (ת/1) וגם לא בדו"ח העימות שנערך מספר ימים לאחר מכן עם המתלונן (ת/2). על פניו, מדובר בגרסה כבושה שיש לייחס לה משקל אפסי.

73. יתר על כן, גרסה זו אינה מתיישבת כלל ועיקר עם מה שרואים בסרטון 6530 שהנאשם אחז באבן בידו, הניף את ידו כלפי מעלה והתקרב במהירות לעבר המתלונן, דבר שלא הותיר ספק שהוא זה שהטיח את האבן בפניו של המתלונן, ואין בלתו.

74. בנוסף, בסרטונים 6527, 6528, 6529 ו-6530 שבהם רואים את הדמויות שהיו במקום, יש מספר אנשים בודדים שנכחו במקום וכלל לא ניתן לראות שיש שם כמות של 15 עד 20 איש, אלא הרבה פחות. דבר שמחזק אף יותר את המסקנה שהטענה של הנאשם שראה את המתלונן מותקף על יד 15 עד 20 איש היא בגדר המצאה וסיפור בדים.

75. למען השלמת התמונה, אמנם המתלונן בעדותו בבית המשפט אמר שבעת שהיה במקום הרגיש שהוא קורבן של "לינץ" (lynch) שנעשה על ידי 3 עד 4 אנשים (פרוט' מיום 30.1.19, עמ' 13 ש' 20) ובהמשך אמר על ידי 5 עד 6 אנשים (פרוט' מיום 30.1.2019 עמ' 35 ש' 8).

76. עם זאת, מבדיקה מדוקדקת של עדותו של המתלונן בעת שעשה שימוש במילה "לינץ", עולה שהוא הבהיר שמתוך המספר המקסימלי של 5 עד 6 אנשים שהיו במקום, כולל הנאשם, ניכר היה ששניים מהם התביישו במעשיו של הנאשם וניסו להתרחק מהמתלונן. לכן, לאחר שמורידים את הנאשם ואת השניים שניסו להתרחק מהמתלונן, נשארנו לכל היותר עם 2 עד 3 אנשים. הא ותו לא. המתלונן הבהיר שאחד מהם זרק אבן לעברו ושפגעה בו (פרוט' מיום 30.1.19, עמ' 35 ש' 6 עד 15). למעשה, המתלונן לא אמר, בשום שלב, שהיו במקום 15 עד 20 איש שהפליאו בו את מכותיהם, כפי שטען הנאשם.

77. לכן, לדעתי, השימוש שעשה המתלונן במילה "לינץ" מטרתו הייתה לתאר את תחושת חוסר האונים שלו באותה עת כאשר הוא ניצב לבדו למול מספר אנשים שכולם להתרשמותו תושבי אותה שכונה ושלא מרוצים מכך שהכורכר שנותר על כביש הגישה לשכונה שבה הם מתגוררים אמור להיעקר. כמו כן, מנקודת המבט של תושבי השכונה, המתלונן זוהה באופן ברור עם העקירה של הכורכר. תחושת חוסר האונים של המתלונן התעצמה עקב כך שחלקם היו מוכנים לעשות שימוש באלימות כנגדו, במיוחד הנאשם שהיה הדמות המרכזית והמובילה בתקיפתו.

78. לפיכך, מסקנתי היא שהשימוש שעשה המתלונן במילה "לינץ" בעדותו בבית המשפט, לא מפחית כהוא זה ממשקל עדותו לגבי מעשיו הספציפיים של הנאשם כלפיו, לרבות הטחת האבן בפניו, וגם לא ממסקנתי בדבר שקריות טענתו של הנאשם שהמתלונן הותקף על ידי 15 עד 20 איש.

4.ד החיזוק הרביעי: מאמרות המתלונן בסרטונים שמספרם 6531 ו-6532

79. דורון הסביר בחוות דעתו שעל פי הקבצים שקיבל מהמשטרה לצורך הכנת חוות דעתו, מיד לאחר הסרטון 6530, היו בטלפון הנייד של המתלונן שני סרטונים עוקבים והם הסרטונים 6531 ו-6532 (ראו: חוות דעתו של דורון, 4/4, עמ' 30).

80. לפי חוות הדעת של דורון, הסרטון 6530 צולם בשעה 22:26:10 (שניות, דקות, שעות - בהתאמה) ושדקה ו-40 שניות לאחר מכן צולם הסרטון 6531 שנמשך 4 שניות. כמו כן, 9 שניות לאחר מכן צולם הסרטון 6532 שנמשך 13 שניות

(נ/4, עמ' 10). עדותו של דורון בעניין זה היא מהימנה עליי ולכן הנני מאמץ את

הקביעות שלו לעניין זמני הצילום של הסרטונים 6531 ו-6532.

81. המתלונן העיד באמרת החוץ שלו במשטרה שלאחר שהנאשם סטר בפניו בפעם הראשונה, וזאת עוד בטרם שהטיח את האבן בפניו, משקפי הראיה של המתלונן נפלו לרצפה ונשארו במקום (נ/2, בסוף עמ' 3, התוספת שבכתב יד). לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט המתלונן אמר שהמשקפיים שלו נפלו לאחר שהנאשם הטיח את האבן בפניו עם יד אחד וסטר לו בשנית בידו השנייה (פרוט' מיום 30.1.19, עמ' 10 ש' 23-24).

82. בעיני, הסתירה האמורה בדברי המתלונן לגבי עיתוי הנפילה של המשקפיים, האם אחרי הסטירה הראשונה שקיבל מהנאשם או אחרי הטחת האבן בפניו ומיד לאחר מכן הסטירה השנייה, היא לא סתירה מהותית שיש בה כדי לפגום כהוא זה באמינות עדותו. מדובר בסתירה טכנית לחלוטין שאיננה אלא תזכורת לטבעו של הזיכרון האנושי. הנקודה החשובה היא שהמשקפיים של המתלונן נפלו בעקבות מכה שקיבל מהנאשם ושהם נשארו במקום לאחר שהמתלונן ברח מהמקום, ואין משמעות לעיתוי נפילתם.

83. בפסיקה נקבע כי יש להבחין בין סתירות הנעוצות בטבע האנושי ובנסיבות המקרה לבין סתירות המעלות חשש למהימנות הגרסה. סתירות קלות תמיד ניתן למצוא, אך סתירות אלה אינן אלא תזכורת לטבעו של הזיכרון האנושי (ע"פ 175/10 חנוכייב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.7.11) פסקה 37 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר).

84. הנאשם אישר בעדותו בבית המשפט שראה שהמשקפיים של המתלונן נפלו (פרוט' מיום 31.5.21, עמ' 202 ש' 10-12). בנוסף, בחקירה הנגדית של דורון, בעת שהציג את הסרטון 6530 בהילוך איטי, התגלה הפריים שבו רואים את המשקפיים של הנאשם על הרצפה (פרוט' מיום 31.5.21, עמ' 349 ש' 29 עד עמ' 350 ש' 24).

85. המתלונן גם העיד שלאחר שהנאשם הטיח את האבן בפניו, הוא נכנס לרכבו ועזב את המקום ללא משקפי הראייה שלו ורק לאחר שהתרחק מהמקום, צילם את הסרטונים 6531 ו-6532 (פרוט' מיום 30.1.19, עמ' 13 ש' 15-30).

86. בסרטון 6531 רואים את המתלונן יושב בתוך רכבו ומצלם את פניו המדממות שהיו ללא משקפי ראייה, ומקליט שיחה של קול ותמונה שמופנית לעורך דין רביבו. בסרטון המתלונן נראה נסער ובוכה ואומר את הדברים הבאים: **"תראה מה עשה לי, הערבי הזה, פיצץ לי את הפנים"** (להלן: **האמרה הראשונה**).
87. כמו כן, בסרטון 6532, שוב, רואים את המתלונן יושב בתוך רכבו, מצלם את פניו המדממות שהיו ללא משקפי ראייה, כאשר הוא בסערת רגשות וצועק **"הערבי הבן זונה הזה, תסתכל מה הוא עשה לי, פיצץ את כולי בפנים, תראה מה עשה לי, הערבי השייח' שלהם, זה הכל הדם על הראש שלך, אדוני יאיר רביבו, כל הדם הזה על הראש שלך, יאיר, אני אקבור אותך איתי ביחד, אל תדאג"** (להלן: **האמרה השנייה**). יוזכר, בשל דבריו של המתלונן בסרטון 6532 ואשר הופנו לעורך דין רביבו, המתלונן נחקר תחת אזהרה בגין עבירת איומים.
88. רון העיד שנתבקש על ידי תחנת המשטרה בלוד לבדוק רק את הסרטונים 6529, 6530 ו-6532, האם עברו עריכה או לא, וכך עשה, וכאמור, מצא שלא. רון הסביר בעדותו שבנסיבות אלה לא מצא לנכון לבדוק מיוזמתו האם הסרטון 6531, שלא הייתה התייחסות לגביו בפנייה אליו מטעם תחנת המשטרה בלוד, האם גם הוא עבר עריכה, או לא (פרוט' מיום 26.2.20, עמ' 159 ש' 8-13).
89. כפי שכבר הוסבר, כל הסרטונים שצולמו על ידי המתלונן בטלפון הנייד שלו, לרבות 6531 ו-6532, הם בגדר ראייה קבילה (ראו לעיל פסקאות 19 עד 25 להכרעת הדין). כמו כן, הטענה של ההגנה שהסרטונים 6531 ו-6532 עברו "עריכה", ולכן משקלם אפסי, אין בה ממש.
90. לגבי הסרטון 6532 שכן נבדק על ידי רון, כבר קבעתי כממצא עובדתי שהוא לא עבר עריכה ושיש לייחס לו את מלוא המשקל (ראו לעיל פסקאות 26 עד 34 להכרעת הדין).
91. לגבי הסרטון 6531 שלא נבדק על ידי רון, למעשה, אין "חזקה שבעובדה" שהוא עבר "עריכה". בית המשפט איננו יוצא מתוך ההנחה שכל סרטון שמוגש לו בהכרח עבר "עריכה" ושעל המאשימה להפריך את אותה הנחה. נהפוך הוא, ההגנה היא זו שהעלתה את הטענה שהסרטון 6531 עבר "עריכה" ולכן נטל

הבאת הראיות הראשוני רובץ לפתחה להוכיח את טענתה. רק לאחר שההגנה תעמוד בנטל הבאת הראיות הראשוני ותביא ראיות מתאימות ומספיקות להוכחת טענתה, רק אז קם לתחיה נטל הבאת הראיות המשני שחל על המאשימה לבוא ולהפריך את הטענה האמורה באמצעות ראיות הזמה מטעמה.

92. **יוזכר, דורון הבהיר שהמשמעות של "עריכה" של סרטון היא שניתן לראות בו "חיתוך" או "קפיצה" מפריים לפריים** (פרוט' מיום 31.5.21, עמ' 294 ש' 2 עד עמ' 295 ש' 22). דורון לא אמר בחוות דעתו (נ/4) וגם לא בעדותו בבית המשפט שניתן לראות "חיתוך" או "קפיצה" מפריים לפריים בסרטון 6531.

93. על כן, לאור העובדה שההגנה לא עמדה בנטל הבאת הראיות הראשוני להוכיח שהסרטון 6531 כן עבר עריכה, נטל הבאת הראיות המשני נותר רדום, קרי, המאשימה פטורה מלהביא ראיות כלשהן שהסרטון האמור לא עבר עריכה. יוצא מכך, העובדה שֶׁרוֹן לא בדק את הסרטון 6531 הפכה לחסרת משמעות ואיננה גורעת במאומה ממשקלו של אותו סרטון ולכן הנני קובע שיש לייחס לו את מלוא המשקל.

94. לפיכך, יש לראות באמרה הראשונה ובאמרה השנייה ושהופיעו בסרטונים 6531 ו-6532 בהתאמה כ-"**אמרת עד בעת ביצוע העבירה**" וזאת מכח סעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971 שקובע כדלקמן:

9" . עדות על אמרה שנאמרה בשעה שנעשה, לפי הטענה, מעשה עבירה, או בסמוך לפניו או לאחריו, והאמרה נוגעת במישרין לעובדה השייכת לעניין, תהא קבילה אם אמר אותה אדם שהוא עצמו עד במשפט".

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

95. כאמור, אירוע התקיפה התרחש בתוך אותן 10 שניות שבהן צולם הסרטון 6530, בשעה 22: 26: 10. דקה ו-40 שניות לאחר מכן צולם הסרטון 6531 ו-9 שניות לאחר מכן צולם הסרטון 6532. הווה אומר, האמרות של המתלונן

בסרטונים 6531 ו-6532, היו בסמוך לאחר אירוע האלימות שבו המתלונן הותקף על ידי הנאשם. מדובר בסמיכות של ממש לאחר קרות אירוע הפציעה.

96. יתר על כן, האמרות של המתלונן בסרטונים 6531 ו-6532 הן אמרות שנוגעות במישרין לעובדה השייכת לעניין והיא עבירת הפציעה שמיוחסת לנאשם בכתב האישום. ולבסוף, המתלונן שאמר את אותן אמרות היה עד במשפט.

97. לפיכך, האמרות האמורות של המתלונן בסרטונים 6531 ו-6532 הן בגדר ראיות קבילות שעומדות בתנאיו של סעיף 9 לפקודת הראיות, ולכן מהוות חיזוק לעדות של המתלונן. ודוק, מדובר בראיות לאמיתות התוכן, קרי שהמתלונן אכן הותקף עם אבן בפניו על ידי הנאשם, ולא ראיות רק לעצם אמירת הדברים על ידי המתלונן (ע"פ 8704/09 באשה נ' **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.11.12) בפסקאות 11 ו-12 לדבריו של כבוד השופט הנדל וכן גם בפסקאות 2-5 בדבריו של כבוד השופט עמית).

98. בפסיקה נקבע שההנחות המונחות ביסודו של הכלל בדבר קבילות אמרתו של קורבן אלימות ל-"אמיתות התוכן", הן אלה:

ראשית, העד אינו משקר בהשמיעו אמירה, על אתר או בסמוך, המתייחסת למעשה האלימות שבוצע כלפיו זה עתה. מצבו של קורבן האלימות בעת קרות אירוע האלימות או מיד בסמוך לו מהווה ערובה נסיבתית לאמיתות דבריו. ההנחה, שמקורה בניסיון החיים, היא כי כאשר אדם נתון בסכנה בשל מעשה אלימות שנעשה בו, דעתו אינה נתונה להעליל על מי שלא עשה לו דבר, אלא מבקש הוא לספר את האמת ולגלות מי פגע בו. **שנית**, יש עניין לציבור בשמירה על כל שריד הוכחה, כאשר לאור הנסיבות אין מקום לחשוד שהם כוזבים. ראו:

ע"פ 3737/91 חיר נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(3) 272, 276 (1992); ע"פ 7832/00 יעקובוב נ' מדינת ישראל פ"ד נו(2) 534, 534 (2002); ע"פ 691/92 אהרון נ' מדינת ישראל פ"ד נ(3) 675, 679 (1996).

5.ד החיזוק החמישי: התייעוד לחבלות שנתרו בפניו של המתלונן

99. חיזוק נוסף לאמינות גרסתו של המתלונן ניתן למצוא בתיעוד לחבלותיו ושמצוי במקבץ הראיות שלהלן:

א. ראשית, פניו המדממות של המתלונן כפי שהופיעו בסרטונים 6531 ו-6532;

ב. שנית, בעדותו של השוטר גרשון מיכאלשוילי שראה את פניו המדממות של המתלונן בתחנת המשטרה פרק זמן קצר לאחר האירוע (ראו דו"ח הפעולה של השוטר האמור, ת/10, וכן עדותו בפרוט' מיום 31.10.19, עמ' 67 ש' 23 עד עמ' 68 ש' 30, ואשר נמצאה מהימנה בעיני);

ג. שלישית, בהפניה שקיבל המתלונן מקופת חולים "מכבי" למיון בבית החולים וזאת ביום 3.4.18 בשעה 20:13 ושם נרשם "דימום פעיל מאף, חתך בחלק עליון של אף, חתך נוסף מתחת לאף מימין, אסימטריה באף, דימום בחניכיים, רגישות בפנים" (ת/15).

ד. רביעית, בסיכום מיום 3.4.18 שנערך על ידי ד"ר גבע לנדאו, רופא מתמחה בכירורגיה פלסטית בבית החולים אסף הרופא, שם תוארו החבלות שהיו בפניו של המתלונן (ת/16, וכן ראו עדותו של ד"ר גבע לנדאו בפרוט' מיום 12.2.20 עמ' 118 ש' 28 עד עמ' 120 ש' 4, ואשר נמצאה מהימנה בעיני).

100. הלכה פסוקה היא שסימני אלימות על קורבן עבירת אלימות יכולים לשמש חיזוק לעדות של הקורבן (ע"פ 6164/10 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.2.12) פסקה 20 לפסק דינו של כבוד השופט עמית; בש"פ 6989/93 מדינת ישראל נ' סויסה [פורסם בנבו] (30.1.94); בש"פ 10194/03 קריאף נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.11.03) פסקה 5 להחלטתה של כבוד השופטת פרוקצ'יה).

6.ד החיזוק השישי: המידיות בהגשת התלונה למשטרה

101. כפי שעולה מהסרטון 6530, בצירוף חוות דעתו של דורון לגבי השעה המדויקת שבה צולם הסרטון (נ/4, עמ' 10), אירוע התקיפה של המתלונן עם אבן על ידי הנאשם התרחש ביום 3.4.18 בשעה 22:26:10. המתלונן הגיע לתחנת

המשטרה מיד לאחר מכן, עוד בטרם שהלך לבית החולים. יוזכר, בשעה 11:37 באותו היום (כשעה לאחר הפציעה של המתלונן על ידי הנאשם), כבר החלה גביית תלונתו של המתלונן במשטרה (ראו את השעה שנרשמה באמרת החוץ של המתלונן, נ/2, לגבי שעת תחילת גביית אמרת החוץ).

102. בפסיקה נקבע שיסוד סמיכות הזמנים בין זמן התקיפה לבין זמן הגשת התלונה למשטרה, מהווה "חיזוק" לעדותו של קורבן העבירה ונותן נופך גדול של אמינות לעדותו (ע"פ 7063/14 רבאיעה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.11.15) פסקה 12 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות; ע"פ 2921/13 רייטבורג נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.1.15) סעיף 62(א) לפסק דינו של כבוד השופט שוהם).

7.ד החיזוק השביעי: מעדותו של מאיר כהן

103. המתלונן העיד שניתן צו על ידי בית המשפט המחוזי במחוז מרכז אשר מורה לעיריית לוד להחזיר את המצב לקדמותו, קרי לבטל את הכביש שנסלל בתוך הקרקע של מרשיו ומהסיבה הזו הוא הגיע למקום על מנת לוודא שהצו יבוצע. כמו כן, העיד שפגש במקום עובד של עיריית לוד בשם מאיר כהן (פרוט' מיום 30.1.19, עמ' 9 ש' 29 עד עמ' 10 ש' 16). דבריו אלה של המתלונן נתמכים בעדותו של מאיר כהן.

104. המשטרה גבתה עדות ממאיר כהן שהעיד שהוא מועסק בעיריית לוד בתפקיד מנהל מחלקת תשתיות. אמרת החוץ של מאיר כהן הוגשה בהסכמה תוך ויתור ההגנה על חקירתו הנגדית (פרוט' מיום 30.1.19, עמ' 8 ש' 19). כידוע, בעת שמוגשת אמרת חוץ של עד בהסכמת הנאשם ויתור מטעמו על החקירה הנגדית של העד, נוצרת חזקה שבעובדה שהנאשם מסכים לתכנים של אמרת החוץ (ע"פ 7653/11 ידען נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.7.12) פסקה 28 לפסק דינו של כבוד השופט זילברטל).

105. מאיר כהן אמר את הדברים הבאים באמרת החוץ שלו:

(-) "נתבקשתי ליישם צו של בית משפט, אשר מורה לעירייה להחזיר מצב לקדמותו בשטח" (ת/3, ש' 2);

(-) "במסגרת החלטת בימ"ש שהתקבלה שבוע שעבר נתבקשתי להחזיר את המצב לקדמותו כלומר להוציא מצעים, אדמת מצעים, תיאמנו מראש כי אני מגיע עם כלים ומבצע את העבודה. הגענו בבוקר, אני והכלים, שופל ומשאית ומחפרון" (ת/3, ש' 4 עד 6);

(-) "במהלך כל האירוע היה השיח אלבו, הוא נחשב כנציג השכונה, הוא בא לראות מקרוב מה אנחנו הולכים לעשות והוא שאל אם אנחנו הולכים לסגור את הדרך בכלל, אמרתי לו שאני לא מוסמך לזה, לסגור לפתוח ואני עושה מה שבימ"ש הורה לי. הוא אמר לי שזו דרך שקיימת הרבה שנים ושסגרו לו בעבר ואמרתי לו שזה לא התחום שלי. אלבו התחיל להתווכח עם חנן" (ת/3, ש' 13-16).

106. לעניין הגדרתה של ראייה כראייה מסוג "חיזוק", בפסיקה נקבע שדי בכך שהיא תאמת פרט רלוונטי לעבירה ושכלול בעדות של העד ואין נדרש כי היא תתייחס דווקא לנקודה השנויה במחלוקת בין בעלי הדין, כגון האם הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום. אף אין נדרש כי ראיית החיזוק תתייחס לכל פרט מהפרטים הכלולים באמרה או בעדות של העד (ע"פ 8140/11 אבו עסא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.9.15) פסקה 31 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר).

107. הדברים שהובאו לעיל מתוך עדותו של מאיר כהן מהווים חיזוק לעדותו של המתלונן שאכן ניתן צו של בית משפט המורה על עקירת הכביש שנסלל במקום על ידי עיריית לוד ושהמתלונן הגיע למקום לוודא את ביצועו.

108. לכן, אין משמעות לכך שמאיר כהן העיד "אני לא ראיתי אלימות" בין הנאשם לבין המתלונן (ת/3, ש' 27) כאשר ישנן ראיות אחרות שמצביעות בבירור שהנאשם פצע את המתלונן עם אבן. למען השלמת התמונה יצוין שמאיר כהן העיד גם שהמתלונן "המשיך להתווכח עם אלבו. ראיתי שחנן [המתלונן] רץ ואומר מרביצים לי וברח מהמקום" (ת/3, ש' 19-20). בנוסף, גם הבהיר שבעת שהיה במרחק של 20 מטר משניהם כאשר התווכחו, הוויכוח בין הנאשם למתלונן "היה בטונים גבוהים" (ת/3, ש' 25).

8.ד החיזוק השמיני: מעדותו של משה זרדב

109. ההגנה הסכימה שתוגש אמרת החוץ של אדם בשם משה זרדב תוך ויתור על חקירתו הנגדית (פרוט' מיום 19.1.19, עמ' 8 ש' 20). מאמרת החוץ שלו עולה שמדובר בקבלן של עיריית לוד שביקשה ממנו להגיע למקום. לפי דבריו, מטרת ההגעה למקום הייתה על מנת "להרים את המצע של הדרך, באתי אני, אני מפעיל שופל, מור שהוא נהג משאית ורמדאן שהוא מפעיל מחפרון, הגענו לשטח, התחלנו לעבוד, היה איתנו מישהו מהעירייה בשם מאיר שהראה לנו מה צריך לעשות וזהו" (ת/4 ש' 3-5). כמו כן, הוא העיד שהוא ראה את המתלונן רץ לכיוון הרכב שלו מסוג פורשה בצבע לבן (ת/4, ש' 25 וש' 60).

110. אומנם, משה זרדב העיד שהוא לא יודע מה קרה במקום, לא ראה זריקה של אבנים, לא ראה את המתלונן פצוע, לא ראה מישהו רודף אחריו, וגם לא ראה אותו רב עם אדם כלשהו (ת/4, ש' 18-60). עם זאת, הדברים שכן ראה וידע מידיעה אישית (הזמנתו על ידי עיריית לוד לבצע עקירה של כביש קודם שנסלל וכן העובדה שראה את המתלונן רץ לעבר הרכב שלו על מנת לעזוב את המקום) די בהם על מנת לשמש חיזוק לעדותו של המתלונן.

ה. עדי ההגנה

111. מטעם הנאשם העידו שני עדים, האחייך שלו בשם מוסטפא אלבאז (להלן: מוסטפא) וכן חבר נעורים שלו ושמהן כיום כחבר מועצת עיריית לוד, והוא מוחמד אבו שריקי (להלן: מוחמד). ייאמר כבר עתה שהעדות של כל אחד מהם לא תרמה להגנה של הנאשם במאומה, וזאת בין לעניין ניסיונו של הנאשם לכרסם ממחימות עדותו של המתלונן ובין לעניין ניסיונו של הנאשם לאשש את אמינות העדות של עצמו.

112. לאחר שמיעת עדותם של מוסטפא ומוחמד, עמדתתי בדבר העדר אמינות גרסתו של הנאשם לגבי השתלשלות הדברים באירוע המתואר בכתב האישום נותרה בעינה. כמו כן, עמדתתי בדבר אמינות עדותו של המתלונן גם היא נותרה בעינה. אעמוד תחילה על העדות של מוסטפא ולאחר מכן על העדות של מוחמד.

1.ה עד ההגנה: מוסטפא אלבאז

113. מוסטפא העיד בתמצית כדלקמן (פרוט' מיום 21.10.21 עמ' 193 ש' 19 עד עמ' 200 ש' 5):

א. ביום האירוע המתואר בכתב האישום, התקיימה חתונה בשכונת "ס.ח" בלוד. המתלונן הגיע למקום והחל לצלם את הנוכחים עם הטלפון הנייד שברשותו תוך השמעת אמירות בעלות אופי גזעני כלפי ערבים באשר הם.

ב. הנאשם שאל את מוסטפא לגבי זהות המצלם והאחרון השיב שמדובר ב-"חדד". המתלונן המשיך לצלם והנאשם ביקש מהמתלונן להפסיק לצלם.

ג. המתלונן המשיך בשלו ולכן הנאשם התקרב אליו במטרה להפיל את הטלפון הנייד מידו. הנאשם היכה עם גב כף ידו את היד של המתלונן ושבה אחז את הטלפון הנייד שהיה ברשותו. במהלך הניסיון של הנאשם להפיל מידו של המתלונן את הטלפון הנייד, כף ידו של הנאשם המשיכה לעבר פניו של המתלונן, ועקב כך, משקפי הראייה של המתלונן נפלו מפניו.

ד. המתלונן המשיך לצלם תוך שהוא הולך לאחור. הנאשם אחז באבן והשליך אותה לכיוונו של המתלונן, אך היא לא פגעה באחרון ולמעשה נפלה מרחק רב ממנו. לבסוף, המתלונן עזב את המקום.

114. בעיני, עדותו של מוסטפא היא בלתי מהימנה ויש לייחס לה משקל אפסי, וזאת לאור המשקל המצטבר של שלושה נימוקים.

115. **הנימוק הראשון**, מדובר בעדות כבושה. הלכה פסוקה היא כי ערכה הראייתי של עדות כבושה הוא מועט וזאת בהיעדר הסבר משכנע לכבישתה (ע"פ 7473/20 **מדינת ישראל נ' מחאמיד** (פורסם בנבו, 29.6.21) פסקה 18 לחוות דעתו של כבוד השופט קרא).

116. האירוע המתואר בכתב האישום הוא מיום 3.4.18. המתלונן מסר את תלונתו במשטרה באותו היום. הנאשם נעצר ונחקר גם באותו היום. מוסטפא, בהיותו

עד ראייה ישיר לאירוע, וזאת כפי טענתו, כבש את עדותו עד ליום 21.10.21, שהוא היום שבו העיד בבית המשפט כעד מטעם ההגנה.

117. מוסטפא מעולם לא פנה לתחנת המשטרה למסירת גרסתו, וזאת בשום שלב לאחר האירוע. עקב כך, המתלונן גם מעולם לא עומת בחקירתו עם אותה גרסה.

118. הסבריו של מוסטפא מדוע כבש את עדותו במשך פרק זמן כה משמעותי אינם מניחים את הדעת. לטענתו, המשטרה לא זימנה אותו להגיע אליה כדי שימסור את גרסתו וגם הנאשם מעולם לא ביקש ממנו להגיע לתחנת המשטרה על מנת לעשות כן. ולבסוף, טען שהוא לא ידע שהוגש כתב אישום נגד הנאשם ורק כאשר התבקש על ידי הסניגור של הנאשם לבוא להעיד הוא ידע על קיומו של התיק פלילי שמתנהל נגד דודו (פרוט' מיום 21.10.21 עמ' 198 ש' 5-17).

119. הסבריו של מוסטפא מדוע כבש את עדותו הם בלתי משכנעים. יוזכר, הנאשם לא אמר בחקירתו במשטרה שיש לו עד ראייה לאירוע שיכול לתמוך בגרסתו, והוא אחיינו מוסטפא (ראו אמרת החוץ של הנאשם, ת/1, וכן, דו"ח העימות בינו לבין המתלונן, ת/2). כמו כן, מוסטפא לא הגיע מיוזמתו לתחנה כדי לספר את מה שראה. על כן, ישאל השואל כיצד תדע המשטרה שיש עד לאירוע בשם "מוסטפא אלבאז" שהוא אחיינו של הנאשם ולכן יש לזמנו לתחנת המשטרה לגביית גרסתו?

120. יתר על כן, טענתו של מוסטפא שלא ידע שהוגש כתב אישום נגד הנאשם, היא בלתי מהימנה בעליל. כתב האישום הוגש עוד בחודש אפריל 2018. על פניו, טענתו של מוסטפא שהוא למד רק בעת האחרונה, וזאת למעלה משלוש וחצי שנים לאחר קרות האירוע, שהוגש כתב אישום נגד הנאשם, היא מופרכת מעיקרה. המופרכות של הטענה האמורה נלמדת מהשילוב שבין שני נתונים מרכזיים:

א. ראשית, הקרבה המשפחתית של מוסטפא עם הנאשם. הנאשם הוא דודו, אחי אביו.

ב. שנית, היותו של הנאשם דמות ציבורית ודתית מוכרת בתחומי העיר לוד כאשר כתב האישום נולד על רקע פעילותו הציבורית למען תושבי

שכונת "ס.ח". אמנם יש לנאשם אינטרס אישי בהיותו תושב אותה שכונה והכביש המיועד עבר ליד ביתו, אך היותו פעיל ציבור מרכזי מקימה הנחת יסוד שעובדת הגשת כתב האישום כנגדו היא בגדר דבר הידוע לכל. על אחת כמה וכמה שהדבר ידוע לבני משפחתו, לרבות אחיינו (מוסטפא).

121. **הנימוק השני**, עדותו של מוסטפא נסתרת בראיה אובייקטיבית והיא הסרטון 6530 שכבר עמדתי בהרחבה על היותו ראיה קבילה ובעלת משקל גבוה. עדותו של מוסטפא שהנאשם לא הטיח אבן בפניו של המתלונן אלא רק זרק אבן לעברו מרחוק ואשר לא פגעה בו, איננה מתיישבת עם מה שרואים ושומעים בסרטון. מכאן גם המסקנה הברורה בדבר העדר מהימנות עדותו של מוסטפא.

122. **הנימוק השלישי**, עדותו של מוסטפא עומדת בסתירה לממצאים שבעובדה שאינם במחלוקת בין הצדדים. מוסטפא העיד שהנאשם לא זיהה את המתלונן בעת שהגיע למקום והחל לצלם את הנוכחים עם הטלפון הנייד שהיה ברשותו ולכן הנאשם שאל את מוסטפא לגבי זהות האדם שצילם ומוסטפא הוא זה שגילה לנאשם ששמו "חדד".

123. על פניו, אמירה זו של מוסטפא איננה מתיישבת עם העדות של הנאשם עצמו ושל המתלונן ששניהם נפגשו בביתו של הנאשם כחודש עובר לאירוע, ולכן ברור שהנאשם הכיר את המתלונן גם במראה וגם בשם ולא היה זקוק למוסטפא על מנת שיגיד לו במי מדובר. בכל מקרה, הנאשם מעולם לא טען שהוא לא זיהה את המתלונן במועד האירוע וגם מעולם לא טען ששאל את מוסטפא במועד האירוע לגבי זהות המתלונן בעת שהגיע למקום.

2.ה עד ההגנה: מוחמד אבו שריקי

124. מוחמד העיד בתמצית כדלקמן (פרוט' מיום 21.10.21, עמ' 200 ש' 12 עד עמ' 202 ש' 10):

א. למוחמד יש היכרות אישית קודמת עם הנאשם שחוזרת עשרות שנים לאחור. שניהם תושבי העיר לוד ופעילי ציבור. מוחמד מכיר את הנאשם כאדם צנוע, ישר דרך, עוזר לזולת ודרכו איננה דרך האלימות.

ב. מכוח תפקידו של מוחמד כחבר מועצת עיריית לוד, הוא מכיר מקרוב את מצוקותיה של שכונת "ס.ח.", לרבות את המצוקה התעבורתית בגישה לשכונה. על מנת להקל על תושבי השכונה, עיריית לוד סללה כביש אספלט כדי לאפשר כניסה סדירה אליה וגם יציאה ממנה.

ג. בדיעבד, התברר שהכביש נסלל על קרקע פרטית. הבעלים של אותה קרקע עתר לבית משפט כנגד עיריית לוד לקבלת צו עשה המורה לה לעקור את האספלט שנסלל. בית המשפט נעתר לעתירה והעירייה אכן עקרה את האספלט בעקבות הצו שניתן.

ד. לימים, העירייה הפקיעה חלק מהקרקע הפרטית האמורה לטובת סלילת הכביש. לאחר השלמת ההפקעה, העירייה חזרה וסללה את הכביש בדיוק באותו תוואי שהיה קודם.

ה. בכל מקרה, מוחמד כלל לא מכיר את המתלונן וגם לא היה נוכח במקום בעת קרות האירוע המתואר בכתב האישום.

125. כאמור, מוחמד העיד שהוא לא היה במקום בעת קרות האירוע ועדותו בעניין הזה היא מהימנה עליי. לכן, על פניו, עדותו של מוחמד היא בלתי רלבנטית להכרעה בשאלה העובדתית מה התרחש באירוע העברייני המתואר בכתב האישום, האם הדברים התרחשו כפי שהעיד הנאשם או שמא כפי שהעיד המתלונן.

126. מעבר לכך, עדותו של מוחמד לעניין העובדה שעיריית לוד סללה שלא כדין כביש אספלט בתוך קרקע השייכת לגורמים פרטיים ועקב כך ניתן צו עשה נגדה על ידי בית המשפט לעקירת האספלט, והיא אכן קיימה את הצו, וזאת לדאבון ליבם של תושבי שכונת "ס.ח.", איננה במחלוקת. כך העיד המתלונן וכך גם העיד הנאשם. לכן, בעניין הזה, אין בעדותו של מוחמד כל רבותא.

ו. דחיית הטענה של אכיפה בררנית

127. הנאשם העיד שהמתלונן תקף אותו בכך ששם את רגלו למול הנאשם ודחף אותו ועקב כך הנאשם נפל קדימה ונחבל בברך (פרוט' מיום 31.5.21, עמ' 200 ש' 6 עד עמ' 201 ש' 12). הנאשם אף הציג סימן של חבלה בברך לשוטר שחקר אותו בתחנת המשטרה (ת/5) ועקב כך, המתלונן נחקר תחת אזהרה בגין חשד

לתקיפתו של הנאשם (נ/3). בנוסף, המתלונן גם נחקר תחת אזהרה בגין ביצוע עבירת איומים כלפי עורך דין רביבו וזאת לאור הדברים שאמר בסרטונים 6531 ו-6532.

128. באת כוח המאשימה הבהירה שהתיק נגד המתלונן, הן לעניין עבירת התקיפה כלפי הנאשם והן לעניין עבירת האיומים כלפי עורך דין רביבו, נסגר והוחלט להגיש כתב אישום רק נגד הנאשם (פרוט' מיום 30.1.19, עמ' 8 ש' 1-10). עקב כך, ההגנה טענה שמדובר באכיפה בררנית ולכן מכוח הדוקטרינה של הגנה מן הצדק, יש להורות על ביטול כתב האישום כנגד הנאשם (פרוט' מיום 30.1.19, עמ' 7 ש' 15-26).

129. כבר קבעתי כממצא עובדתי שעדותו של המתלונן היא עדות מהימנה ובעוד שעדותו של הנאשם היא בלתי מהימנה ורצופה שקרים. לאור הִחְלָטָתִי להעדיף את עדותו של המתלונן על פני עדותו של הנאשם, הנני קובע כממצא עובדתי שהמתלונן כלל לא תקף את הנאשם ולא הפיל אותו וטענתו של הנאשם שכך קרה, היא טענה שקרית שאין לה כל אחיזה בעולם המציאות.

130. הרבה מעבר לנדרש, נזכיר לקורא שמוסטפא שהעיד כעד מטעם ההגנה, ושכבר עמדתי בהרחבה על עדותו, לא אמר בעדותו שראה את המתלונן מפיל את הנאשם או שראה את הנאשם נופל בדרך כלשהי. במילים אחרות, גם אותו עד הגנה, שהוא אחיינו של הנאשם ושלטענתו היה עד לאירוע, לא תמך בגרסתו של הנאשם שהמתלונן הפיל אותו.

131. לכן, העובדה שהיה לנאשם סימן חבלה על הברך בעת שנחקר במשטרה, איננה מעלה ואיננה מורידה, וזאת מן הטעם הפשוט שאותו סימן חבלה בכל מקרה לא נגרם על ידי המתלונן ולכן השאלה כיצד נגרם הפכה לבלתי רלבנטית וחסרת משמעות.

132. בנסיבות אלה, ההחלטה של המאשימה להעמיד את הנאשם לדין בגין אירוע פציעתו של המתלונן ולא להעמיד לדין את המתלונן בגין התקיפה הנטענת של הנאשם, בדין יסודה. לכן, הטענה של אכיפה בררנית שהעלה הנאשם בהקשר האמור, נדחית.

133. הנאשם גם תהה מדוע המתלונן לא הועמד לדין בגין עבירת האיומים כלפי עורך דין רביבו. במקרה שבפני, לעניין עבירת האיומים כלפי עורך דין רביבו, יש בפני בית המשפט רק את העדות של המתלונן לפיה יש לו חברות אישית קרובה וארוכת שנים עם עורך דין רביבו. לפי עדות המתלונן, האמרה הראשונה והאמרה השנייה נאמרו בשעת כעס כטרוניה כלפי חבר קרוב על מה שנתפס בעיני המתלונן כהתנהגות בלתי חברית מטעם עורך דין רביבו עת שהסכים להזיז את התואי של הכביש המיועד אל תוך הקרקע כדי לרצות את הנאשם.

134. יוזכר, עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין כוללת בתוכה יסוד נפשי של "כוונה להפחיד את האדם או להקניטו", כלשון הסעיף האמור. לפי גרסת המתלונן, בעת שאמר את האמרה הראשונה והאמרה השנייה, לא הייתה לו כוונה להפחיד או להקניט את עורך דין רביבו.

135. כידוע, אין לבית המשפט אלא מה שרואות עיניו ובשיטה האדוורסרית נסמך הוא על מה שהציגו לו בעלי הדין (דנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך [פורסם בנבו] (18.9.14) פסקה 26 לפסק דינו של כבוד הנשיא גרוניס).

136. לכן, בהעדר קיומה של ראייה שסותרת את דבריו האמורים של המתלונן, וזאת בצירוף קביעתי שעדותו של המתלונן היא עדות מהימנה, אני מקבל את דבריו שיש לו יחסי חברות קרובים עם עורך דין רביבו ושלא הייתה למתלונן כוונה להפחידו או להקניטו. בדרך זו, נופלת עבירת האיומים שבה נחקר המתלונן תחת אזהרה כלפי עורך דין רביבו, וזאת בשל אי התקיימות היסוד הנפשי שבעבירת האיומים.

137. לפיכך, טענת האכיפה הבררנית הנוספת שהעלה הנאשם ושנוגעת לשאלת אי העמדתו לדין של המתלונן בגין עבירת האיומים כלפי עורך דין רביבו, נדחית גם היא.

ז. עבירת האיומים

138. לאחר שקבעתי שיש להעדיף את עדותו של המתלונן על פני עדותו של הנאשם, הנני מאמץ כממצא עובדתי את עדות המתלונן שהנאשם אכן איים עליו בכך

שאמר לו בעת קרות האירוע מושא כתב האישום "הכביש הזה לא ייסגר, אני אסע על הגופה שלך, הכביש הזה לא ייסגר, יישפך פה דם".

139. היסוד העובדתי בעבירת האיומים מתבטא בעצם האיום, בכל דרך שהיא, לפגוע שלא כדין באיזה מהאינטרסים החברתיים שהעבירה נועדה להגן עליהם - שלוות נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט (ראו רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל פ"ד ס(4) 96, 110-109 (2006), להלן: פסק דין לם).

140. לשם קיום היסוד הנפשי בעבירת האיומים, די בהוכחת מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים או ההתנהגות המאיימת עלולים להפחיד או להקניט את קולט האיום (פסק דין לם, עמ' 128; ע"פ 3140/11 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.4.12), פסקה 12 לפסק דינו של כבוד השופט פוגלמן).

141. במקרה שבפני, היסוד העובדתי בעבירת האיומים מתבטא בעצם אמירת הדברים שהובאו לעיל. היסוד הנפשי מתבטא בעצם מודעותו של הנאשם שהדברים שאמר יפחידו את המתלונן. יוזכר, בעת שהנאשם איים על המתלונן, הוא שילב את דברי האיום עם סטירת לחי על פניו של המתלונן, דבר שאינו מותיר מקום לספק לכוונתו של הנאשם להפחיד את המתלונן. לכן, ברור שיש להרשיע את הנאשם בעבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ח. עבירת הפציעה תוך שימוש בנשק קר

142. סעיף 334 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"הפוצע חברו שלא כדין דינו - מאסר שלוש שנים."

143. סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין קובע:

"נעברה עבירה לפי סעיפים 333 או 334 -

(1) שהעבריין נושא נשק חם או קר, דינו - כפל העונש

הקבוע לעבירה".

144. בכתב האישום נרשם שמיוחסת לנאשם עבירה של "פציעה כשהעבריינין מזויינין - עבירה לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין", מבלי לציין את סעיף 334 לחוק העונשין. יודגש שמדובר בהשמטה טכנית לחלוטין וחסרת משמעות. סעיף 335(א)(1) מפנה לחילופין ל"סעיפים 333 או 334". לכן, סעיף 335(א)(1) לא יכול לעמוד לבדו והוא הולך יד ביד, או עם סעיף 333, או עם סעיף 334. סעיף 333 דן ב"חבלה חמורה" וסעיף 334 דן ב"פציעה". כאמור, בכתב האישום נרשם במפורש "פציעה כשהעבריינין מזויינין", ולכן ברור שהכוונה היא לסעיף 334 ולא לסעיף 333. לפיכך, הנאשם יורשע בעבירה לפי סעיף 335(א)(1) יחד עם סעיף 334, וזאת גם אם טכנית הביטוי "סעיף 334" לא נאמר במפורש בפרק "הוראות החיקוק" שבכתב האישום.

145. כמו כן, הביטוי "פצע", הוגדר בסעיף 34 כדלוק לחוק העונשין כדלקמן:

"חתך או דקירה המבתרים או בוקעים כל קרום חיצוני של החוץ, ולעניין הזה כל קרום הוא קרום שאפשר לנגוע בו בלי לבתר או לבקוע כל קרום."

146. מהסרטונים 6531 ו-6532 עולה בבירור שהיו למתלונן חתכים בעור פניו וזאת מיד לאחר הטחת האבן בפניו על ידי הנאשם. בנוסף, בהפניה למיון מקופת חולים "מכבי", נאמר שהיו "חתך בחלק עליון של האף, חתך נוסף מתחת לאף מימין" וזאת בנוסף לדימומים מהאף (ת/15).

147. ולבסוף, יש את הסיכום הרפואי שנערך ע"י ד"ר גבע לנדאו (ת/16) ובו נאמר כדלקמן:

"בבדיקתו בגב האף חתך עם חסר עור בעובי חלקי של כ-0.5 ס"מ, ללא שאריות עור ניתנות לקירוב. בסמוך ומתחת לגבול נחיר ליטרלי מימין, חתך עם חסר עור בקוטר כ-1 ס"מ. חסר העור בעובי חלקי אך עמוק, ללא שארית עור הניתנת לתפירה במקומה, ללא דמם פעיל. בבחינת ניסיון לקירוב שולי חסר העור - הרמה של השפה מימין. הוסבר למטופל כי לאור אופי הפציעות, לא ניתן לסגור את הפצעים ללא יצירת עיוות משני המשמעותי יותר מהצללת הצפויה באזור הפציעה.

הוסבר כי צפויה צלקת בשני אזורי הפציעה וכי על מנת [ל]צמצם את נראותה, מומלץ להימנע מחשיפה לשמש בשנה הקרובה ולעשות שימוש בקרם הגנה בכל חשיפה לשמש. כמו כן, ניתן להשתמש במשחה סיליקונית כדוגמת (KELOCOTE) לסיוע בהשגת תוצאה אסתטית מיטבית, אם כי לא ניתן למנוע באופן מוחלט את ההצטלקות."

(ההדגשות שלי - ה'איש')

148. ד"ר גבע לנדאו היה עד במשפט (פרוט' מיום 12.2.20 עמ' 118 ש' 28 עד עמ' 120 ש'4) ועדותו מהימנה עליי ובכל מקרה ההגנה לא הביאה ראיה כלשהי שסותרת את עדותו. לכן, אני מקבל את הממצאים הרפואיים שנקבעו בסיכום הרפואי שהכין (ת/16). בנוסף, הנני קובע שקיים קשר סיבתי עובדתי ומשפטי ישיר בין הממצאים הרפואיים שהובאו לעיל לבין פעולת הטחת האבן בפניו של המתלונן על ידי הנאשם.

149. בפסיקה נקבע כי "אבן" שנזרקת לעברו של אדם, או מוטחת בגופו, היא בגדר "נשק פוגעני ומסוכן" (ע"פ 5225/03 חבאס נ' מדינת ישראל פ"ד נח(2) 25, 34-33 (2003); ע"פ 10423/07 מדינת ישראל נ' סיטרין (פורסם בנבו, 11.6.08) פסקה 10 לפסק דינה של כבוד השופטת נאור (כתוארה דאז)). ולכן ברור שבמקרה שבפני מתקיים הרכיב של "נשיאת נשק קר" ביסוד העובדתי של עבירת הפציעה תוך נשיאת נשק קר.

150. די בדברים שהובאו לעיל בתעודה הרפואית שנערכה על ידי ד"ר גבע לנדאו (ת/16), בצירוף עדותו בבית המשפט לגבי החתכים בעור פניו של המתלונן, על מנת לקבוע שמתקיימים מלוא הרכיבים של היסוד העובדתי בעבירה של פציעה תוך נשיאה בנשק קר, וזאת אף מבלי לבחון האם נגרם למתלונן שיתוק בעצב 6 בעינו כפי שנטען בכתב האישום. בכל מקרה, בשאלת סוג הנזק שנטען שנגרם למתלונן בעינו בעקבות הטחת האבן בפניו, אדון בפרק נפרד בהמשך.

151. לגבי היסוד הנפשי בעבירה של פציעה תוך נשיאה בנשק קר, היסוד הנפשי הנדרש הוא של "מודעות" לרכיבי היסוד העובדתי וכן "פזיזות" כלפי אפשרות

התרחשותה של "התוצאה", קרי הפציעה (יעקב קדמי, **על הדין בפלילים: חוק העונשין** (תשס"ו - 2006, חלק שלישי), עמ' 1302).

152. בעת שהנאשם אחז באבן בידו, הניף את ידו כלפי מעלה, התקרב במהירות לעבר המתלונן, והטיח את האבן בפניו, ברור שהוא היה מודע לכל רכיבי היסוד העובדתי והיה לו יסוד נפשי של "פזיזות" כלפי אפשרות התרחשותה של הפציעה בפניו של המתלונן.

153. בפסיקה נקבע שאדם המכה בחוזקה בראשו של אחר באמצעות חפץ כהה כמו אבן, לא יכול שלא להיות מודע לפחות לאפשרות שמעשיו עלולים לגרום לחבלה קשה (ע"פ 3293/09 **חטיב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.10.09) בפסקה 15 לפסק דינו של כבוד השופט לוי).

154. הרבה מעבר לנדרש, בפסיקה גם נקבע שהפעולה של הכאת אדם עם חפץ או אבן בפניו, מלמדת אפילו על קיומו של יסוד נפשי מחמיר יותר מ-"פזיזות", והוא היסוד הנפשי של "כוונה" לגרום לקורבן לחבלה (ע"פ 3799/14 **אבו שנב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.8.15) בפסקאות 10-12 לפסק דינו של כבוד השופט מזוז).

ט. שאלת סוג הנזק שנגרם למתלונן בעין ימין

155. בכתב האישום נטען שבעקבות הטחת האבן בפניו של המתלונן על ידי הנאשם, נגרם למתלונן שיתוק בעצב 6 של עין ימין. הראיה הרלוונטית היא עדותה של ד"ר ענבל גזית, מתמחה ברפואת עיניים בבית החולים "אסף הרופא" שבדקה את המתלונן.

156. בסיכום הרפואי שנערך ע"י ד"ר ענבל גזית מיום 3.4.18 (ת/17), נאמר "היום נחבל בפנים ע"י סלע, דימם מהאף, דמם פסק ספונטאנית, מתלונן על כאב ראש, טנטון וכפל ראיה בניאוקולרי הוריונטאלי מחמיר במבט ימינה". בנוסף, נאמר כדלקמן:

XT לרחוק.

בתבחין כיסו - במבט פרימרי XT 2 PD, במבט ימינה הופכת ל4PD במבט שמאלה מעלה ומטה אורתופורי.

(ההדגשות שלי - ה'איש')

157. כמו כן, בהמשך הסיכום הרפואי נרשם: "לסיכום, חשד לשיתוק עצב 6 לאחר חבלה. ממצא כמתואר בדיסקה ימין" (ת/17). בנוסף, נרשמו דברים דומים גם בסיכום רפואי שנערך על ידה ביום 8.4.18 (ת/18).

158. בעדותה של ד"ר ענבל גזית בחקירתה הנגדית בבית המשפט, היא אמרה את הדברים הבאים (פרוט' מיום 12.2.20, עמ' 123 ש' 21 עד עמ' 124 ש' 8):

"ש. שאת אומרת, בואי אשאל את זה אחרת, עצב 6, מה שאני מבין, אולי אני טועה, תפקידו של עצב 6 זה למשוך את העין כלפי חוץ, נכון

ת. נכון

ש. ואם העצב הזה נפגע מן הטבעי שהפזילה תהיה

פנימה.

ת. נכון.

ש. אבל שאני מסתכל על האבחנה שכתבת, את כותבת אקס טי, מה המשמעות של זה. החוצה, נכון, פזילה

החוצה.

ת. נכון

ש. זאת אומרת, אני הסתכלתי בהרבה מקומות ואתם חזרתם וציינתם את האבחנה הזו יותר מפעם אחת, אז אני מסיק שזה לא קשור עצב 6 לפזילה וכל האבחנה שיש לכם.

ת. כן, זה או שטעיתי, או שזה טייפו, טעות הקלדה.

ש. בואי אני יגיד לך, טעות, טועים פעם אחת או פעמיים, אני יכול להראות לך בכל המסמכים שזה פעם אחר פעם שאתם כותבים שזה XT החיצוני, זו לא פעם אחת, זה בכל המקומות בכל התיעוד הרפואי, אף פעם לא נכתב אחרת. את מסכימה איתי.

ת. כן, אין לי מה לומר.

העדה לשאלת בימ"ש

זה היה צריך להיות ET, שזה פזילה פנימה וזה מסתדר עם שיתוק 6. אני לא יכולה לזכור מה היה."

(ההדגשות שלי - ה'איש')

159. ובהמשך, היא העידה כדלקמן (פרוט' מיום 12.2.20, עמ' 127, ש' 24-29):

"ש. כל הבדיקות שלו היו תקינות.
ת. לא, היה משהו לא תקין וזה אומר פזילה.
ש ודיברנו שזה לא קשור כי פה זה XT
ת. אמרתי שיש 2 אפשרויות, האפשרות הראשונה שהיא
האפשרות הסבירה ואמרתי שכנראה טעיתי בהקלדה,
כי אם קבעתי שיתוק 6, אז זה צריך להיות ET.
האפשרות השניה שמה שכתבתי אכן נכון ואז המסקנה
שלי היא לא נכונה, שזה לא עצב 6, שיש שם פזילה."

(ההדגשות שלי - ה'איש')

160. ולבסוף אמרה (פרוט' מיום 12.2.20, עמ' 128, ש' 28-30):

"ש. שאת מסתכלת היום על הדברים שחברי הפנה
אותך, אותו XT, לדעתך מדובר בטעות הקלדה והיה
אמור להיות שם ET
ת. כן."

(ההדגשות שלי - ה'איש')

161. מעדותה של ד"ר ענבל גזית עולה שכדי לקבוע שיש שיתוק בעצב 6 של עין ימין צריך שיהיה מדובר בממצא שנוגע לנושא ה-ET, ולא ה-XT. דא עקא, בסיכום הרפואי שהכינה בעניינו של הנאשם (ת/17 ו-ת/18) אין זכר לביטוי ET ונרשם רק XT. לכן, בעת שהעידה בבית המשפט היא הבהירה שקיימות שתי אפשרויות: הראשונה, שטעתה בהקלדה ורשמה XT במקום ET, ואם האפשרות הזו נכונה, אזי אכן מדובר בשיתוק של עצב 6; השנייה, שלא טעתה

בהקלדה ואכן רשמה XT במודע, ואם אפשרות זו היא הנכונה, אזי כלל לא מדובר בשיתוק של עצב 6.

162. בנסיבות אלה, לא ניתן לקבוע כממצע עובדתי, וזאת מעבר לכל ספק סביר, שהנזק שנוטר בעין ימין של המתלונן הוא אכן שיתוק של עצב 6 כפי שנטען בכתב האישום. כאן יש לומר "ממה נפשך": אם האפשרות הראשונה עם ההשערה שהייתה טעות בהקלדה, היא הנכונה, ברור שאין בה די על מנת לקבוע שיש שיתוק בעצב 6, וזאת מהטעם הפשוט שבית המשפט בהליך הפלילי דן בראיות ולא בהשערות; ואם האפשרות השנייה עם ההשערה ההפוכה שלא הייתה טעות בהקלדה, היא הנכונה, הרי שאפשרות זו שוללת מעצמה את המסקנה שקיים שיתוק בעיצוב 6.

163. למען השלמת התמונה יש לציין שבטרם שמיעת עדותה של ד"ר ענבל גזית, ההגנה הגישה בקשה לבית המשפט למתן צו המורה על מסירת התיק הרפואי של המתלונן לידיה. בקשה זו נדחתה בעיקר מהטעם שהוגשה בשיהוי רב וחודשים רבים לאחר שהמתלונן כבר העיד במשפט (ראו החלטתי מיום 18.11.19).

164. לאחר שמיעת עדותה של ד"ר ענבל גזית, ההגנה הגישה בקשה לעיין מחדש בהחלטה האמורה מיום 18.11.19 והפעם נעתרתי לבקשה וזאת בכפוף לתנאים הבאים: ראשית, הצו למסירת תיקו הרפואי של המתלונן, יצומצם לתחום העיניים בלבד; שנית, מאחר שמדובר במסמכים שחוסים תחת סודיות רפואית, הרי שלפי הפסיקה, התיק הרפואי בתחום העיניים יוזמן על ידי המאשימה ובמימון ההגנה, יימסר באמצעות המאשימה לעיונו של בית המשפט, ובית המשפט יחליט איזה חלק ממנו ייחשף בפני ההגנה (ראו את ההחלטה שנתתי ביום 18.2.20 וגם את ההחלטה הנוספת מיום 20.2.20 שכוללת הפנייה לפסיקה הרלבנטית).

165. בסופו של יום, לאור החלטת בית המשפט שהתיק הרפואי יובא תחילה לעיונו של בית המשפט ורק אז יוחלט איזה חלק ממנו יימסר להגנה, ההגנה זנחה את הרעיון של קבלת תיקו הרפואי של המתלונן בתחום העיניים, ולכן בית המשפט נותר רק עם העדות של ד"ר ענבל גזית כפי שתוארה לעיל.

166. ודוק, העובדה שלא ניתן לקבוע, מעל לכל ספק סביר, שנגרם למתלונן שיתוק בעצב 6 של עין ימין בעקבות הטחת האבן בפניו, איננה גורעת כהוא זה מהמסקנה שיש להרשיע את הנאשם בביצוע העבירה של פציעה תוך נשיאת נשק קר בשל הטחת האבן בפניו של המתלונן וגרימת חתכים בפניו.

167. חשוב להדגיש שהמסקנה שלא ניתן לקבוע בהליך הפלילי שבפני מעל לכל ספק סביר שנגרם למתלונן שיתוק בעצב 6 של עין ימין, איננה גורעת כהוא זה מהקביעה בדבר מהימנות עדותו של המתלונן לגבי השתלשלות הדברים באירוע המתואר בכתב האישום. בנוסף, אין במסקנה האמורה כדי לחסום את המתלונן מלהוכיח את סוג והיקף הנזק שנגרם לו בעין בשל הטחת האבן בפניו על ידי הנאשם בהליך אזרחי-נזיקי, וזאת ככל שיחפוץ בהגשת הליך כזה לבית המשפט נגד הנאשם. מיותר לציין שהדבר נתון לשיקול דעתו הבלעדי של המתלונן ובית המשפט איננו מתערב בכך.

י. סוף דבר

168. לאור כל האמור, הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות :
איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ופציעה כשהעבריין נושא נשק קר לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ג' טבת תשפ"ב, 07 דצמבר 2021, במעמד הצדדים - עו"ד עדי בן חיים, עוה"ד נועה חסיד, עוה"ד ראיס אבו סיף ועו"ד זיאד אבו גאנם והנאשם.

תפ 18418-04-18 מדינת ישראל נגד יוסף אלבאז ע"י עוה"ד ראיס אבו סיף,
תפ 18418-04-18 מדינת ישראל נגד יוסף אלבאז ע"י עוה"ד ראיס אבו סיף,

תפ 18418-04-18 מדינת ישראל נגד יוסף אלבאז ע"י עוה"ד ראיס אבו סיף,